

PIK LX, Ч. 2

ЛЮТИЙ — 2003 — FEBRUARY

№ 2, VOL. LX

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК LX

ЛЮТИЙ

Ч. 2

Виходить раз у місяць
видає

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — Ірена Чабан
Редактор англомовної частини — Тамара Стадниченко
Мовний редактор — Лев Чабан

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) — голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як
Любов Волинець
Іванна Ганкевич
Анна-Галія Горбач
Ася Гумецька
Оксана Думанська
Катерина Немира (з уряду) — пресова реф. Головної Управи СУА
Марта Тарнавська

Адреса редакції: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел./Факс: (212) 982-2889

Річна передплата в США
Для членів СУА \$ 25.00
Для інших передплатників \$ 30.00
Поодинокое число \$ 3.00
В країнах поза межами США US \$ 40.00

Адміністратор: М. Орися Яцусь

P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024 Тел./Факс: (732) 441-9377

OUR LIFE

VOL. LX

FEBRUARY

№ 2

Published by
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.
Non-profit organization
Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — Irena Chaban
English Editor — Tamara Stadnychenko
Ukrainian Language consultant — Lev Chaban

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak
Lubow Wolynets
Iwanna Hankewych
Anna-Halia Horbach
Assya Humetsky
Oksana Dumansky
Kateryna Nemyra — Press
Martha Tarnawsky

Editorial Office: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel./Fax: (212) 982-2889

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$ 25.00
Annual subscription in the USA for other subscribers..... \$ 30.00
Annual subscription in countries other
than USA..... \$ 40.00 US currency
Single copy \$ 3.00

Business administrator: M. O. Jacus
Tel./Fax: (732) 441-9377

ЗМІСТ

Ладя Могилянська. Пелюстки троянди білої	1
Петро Антоненко. "Коли умирали, то бачили очі рушниць" ..	1
Оксана Думанська. З вірою, любов'ю і надією.....	5
Неля Романовська. Я стою на власному Афоні	7
Ася Гумецька. Неля Романовська.....	7
Неля Романовська. Ти так мене до серця пригорни.....	8
Одарка Майданська-Ілюк. Агент №.....	9
Ліна Костенко. Був Ірод.....	11
Любомир Сенік. "Листи так довго йдуть..."	12
Our Life	
From the Desk of the President	13
News from UNWLA Headquarters	14
Marianna Zajac. "The World of the 21st Century Woman" Weekend Conference	15
Anna Krawczuk. An Interview with Irene Zabytko	16
Tyrsa Pavlak. UNWLA Branch 4 Hosts Regal Fantasy: An Unusual Fashion Show	19
Oksana Xenos. Making Your Contributions Pay Off	20
Ірина Куровицька. Вісті Головної Управи СУА	21
Вісті з Централі	22
Діяльність округ і відділів СУА	23
Добродійство	30
Нашим дітям	34
Наші смаковинки	36

На обкладинці: Україна, Закарпаття. Зимовий сад.
Фотографувала Валерія Марусанич, студентка Київського
університету лінгвістики і права.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали
дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається
копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріалів редакція не повертає, а також не ве-
де листування з приводу невикористаних матеріалів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріали і
виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом
автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

Передруки і переклади матеріалів з "Нашого Життя" дозволені
за поданням джерела.

На адресі, поміщеній на журналі, є зазначено, доки заплачена
передплата.

Усі редакційні матеріали просимо пересилати на адресу редак-
ції, з поміткою "редакторів".

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема
чітко імена і прізвища поданих осіб.

Редакція приймає за домовленням, тел.: (212) 982-2889.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by
Ukrainian National Women's League of America, Inc., 203 Second
Avenue, New York, N.Y. 10003 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

"OUR LIFE", 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2003 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

З друкарні Computoprint Corp. Clifton, NJ
Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Лада Могилянська

Лада МОГИЛЯНСЬКА

ПЕЛЮСТКИ ТРОЯНДИ БІЛОЇ

Пелюстки троянди білої
Хочу затоптати в чорному багні
І дивитись з посмішкою сілою,
Як вони вмирають, тихі та сумні...
А коли згасатиме вже білий день,
І коли спалахне захід, наче кров,
Полетять тоді в безвітну далечінь
Душі пелюстків, як і моя любов...
Люде, що побачуть, як вони умруть,
Нічого не зрозуміють в тім,
І, знизачу плечима, геть підуть,
Байдуже підуть шляхом своїм...

1919 р.

Петро АНТОНЕНКО, редактор газети
"Сіверщина", м. Чернігів, Україна.

ЖІНОЧІ ПОРТРЕТИ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ

"КОЛИ УМИРАЛИ, ТО БАЧИЛИ ОЧІ РУШНИЦЬ..."

Лада Могилянська була однією з тих геніяльних дочок свого народу, про яких той самий народ забув. Втім, якщо не виправданям цього, то хоч би поясненням може бути хіба що те, що надто вже трагічним і бурхливим було для планети, а особливо для України, ХХ століття. Однак, це правда, що навіть в даті її народження заплуталися наші історики, хоч ідеться не про якісь античні часи. Навіть у багатотомній "Енциклопедії українознавства", виданій Науковим Товариством ім. Т. Шевченка роком народження Ладі значиться 1902-й. Насправді поетеса народилася в Чернігові 6 листопада 1899 р., про що є відповідний запис у реєстраційній книзі Чернігівської Воздвиженської церкви.

Народилася Лада в старовинній українській шляхетській родині Могилянських, яка дала нації багатьох талантів. З дня свого народження Лада опинилася в самій гущі того національно-культурного середовища, яке

сформувалося на той час у Чернігові. Щоб зрозуміти цю авру порівняно невеликого губернського міста, досить згадати, що з 1898 року і до передчасного кінця в 1913 р. в місті жив і творив один з титанів української літератури і духовності Михайло Коцюбинський. Довкола нього, що був у постійних творчих, духовних зв'язках з Іваном Франком, Лесею Українкою, Ольгою Кобилянською, Василем Стефаником, у Чернігові гуртувалася вся найсвідоміша національна громада. У маленькому повітовому містечку Сосниці народився Сашко Довженко, майбутній майстер українського кіно. А ще – Микола і Марко Ворони, а ще – ціла когорта ораторів і сівачів національного і духовного відродження.

Михайло Могилянський (1873-1942) – постать відома в історії України початку ХХ століття. Ще в дореволюційний період, мешкаючи в Петербурзі, він був одним з тих українських патріотів, яких завжди було до-

волі в столиці імперії і які саме там підносили голос на захист свого народу. Йдеться про його посаду голови Комісії для складання Біографічного словника діячів України при Українській академії наук. Михайло Могилянський доклав немало зусиль, аби пригадати імена таких проводирів українського духу, як Пантелеймон Куліш, що було не так просто, адже для офіційної ідеології більшовицької імперії такі люди, як Куліш, були символом "українського буржуазного націоналізму".

Михайло Могилянський, як і чимало інших українців того періоду, якийсь час був під впливом соціал-демократичних ідей. Остаточно ці ілюзії були розстріляні рушницями, які розстріляли дітей письменника, а втім, мабуть, розвіяні і набагато раніше. На сумнозвісні Соловецькі острови чи в Сибір Могилянський не потрапив, схоже, лише тому, що хворому письменникові йшов уже сьомий десяток років на ті часи репресій. Але загибель у катівнях дітей йому довелося пережити.

Але повернімося до атмосфери, у якій зростала Ладя, донька українського шляхтича зі старовинної сім'ї. Хай навіть її батько в 1899 році, в розпал своїх соціалістичних ілюзій, у документах про народження доньки скромно й промовчав про своє дворянство, а назвався просто сином дійсного статського радника. І Ладя, і її брат Дмитро, що увійшов в українську літературу під псевдонімом Дмитро Тась, і сестра Олена навчалися в Чернігівській гімназії, яка давала досить ґрунтовну освіту. Писати вірші Ладя та її брат Дмитро почали ще в гімназії. Звичайно, то були перші несміливі проби пера юної поетеси. Але перо це відточувалося, викристалізовувався той особливий поетичний стиль Ладі Могилянської, який поєднував ліричність і мужність, зіркий погляд на життя. У 1919 р. в Чернігівському журналі "Просвещение" була надрукована велика добірка віршів молодої поетеси, в якій були, зокрема, й такі рядки:

На білому снігу червоні крапельки крові...

Від променів сонця...
занадто яскравого...
сльози в очах.

Варто зазначити й те, що Ладя брала активну участь у громадському житті міста. А

життя це в Чернігові завжди вирувало. Ось ще одна цікава архівна довідка про Чернігів 1917 – 1924 рр. У той час у місті діяли такі молодіжні громадські організації: "Спілка пролетарської молоді", соціалістична спілка робітничої молоді "Третій Інтернаціонал", сіоністська фізкультурна єврейська організація "Маккабі", сіоністська єврейська організація молоді "Комфербанд", "Євкомол", "Буржуазна фізкультурна організація молоді "Сокіл". Нехай не дивує таке розмаїття, адже йдеться про надзвичайно бурхливі роки революції і громадянської війни, коли влада у місті мінялася по кілька разів на рік. Не випадковим є і таке значне представництво єврейських молодіжних організацій, бо в Чернігові, як і в інших порівняно невеликих містах, був значний прошарок єврейського населення. Українська інтелігенція, обстоюючи національні ідеї цілком толерантно спілкувалася з представниками інших національностей. В колі спілкування Ладі Могилянської були і єврейський прозаїк Ліда Ліман, і молоді російські поети Микола Бардін, Ігор Юрков. Назагал це коло чернігівської інтелігенції після смерті Михайла Коцюбинського гуртувалося довкола Михайла Могилянського, який обіймав посаду голови губернського Літературного комітету, а також довкола відомого художника Михайла Жука. У домі останнього проходили літературні "середни", які змінили знамениті літературні "понеділки" в домі Коцюбинського. В це ж коло входив і поет Марко Вороний, котрий особливо зблизився з родиною Могилянських.

Батько залучив Ладю й до просвітнянської роботи. Ладя прийшла працювати в губернський відділ народної освіти. Ось повідомлення місцевої преси про те, що Л. М. Могилянська призначається уповноваженою губвідділу освіти і їй "дано доручення етнографічного характеру, а саме, збирання даних про українські говірки в Новгород-Сіверському і сусідніх повітах і про перехідні від українських та білоруських говірок до великоруських, а також дані про вплив української культури в тих місцевостях, де українських говірок нині не зустрічається".

У середині 20-х років, вірші Ладі Могилянської, які, до речі, мали велику попу-

лярність у молодих читачів, друкуються у всеукраїнських часописах "Нова генерація", "Червоний шлях", "Життя і революція", "Зоря", "Всесвіт", у Львівському "Літературно-науковому вістнику".

Повною несподіванкою міг видатися перший арешт поетеси 1929 р. Саме таку дату називають у своїх спогадах чернігівці, хоч у її документах каральних органів значиться 1930 р. Ця розбіжність пояснюється, очевидно, тим, що перший арешт не був офіційно зафіксований або прямими фальсифікаціями більшовицьких документів, чого теж не бракувало в ті часи. Так чи так, але вже з кінці 20-х рр. Ладя Могилянська відчувала себе в опозиції до більшовицького режиму з його фальшивою т. зв. "українізацією", яка добігала кінця саме напередодні величезної трагедії народу, назва якій – колективізація. Цей внутрішній спротив української інтелігенції добре відчувала і більшовицька влада. Що ж вона інкримінувала Ладі Могилянській та її однодумцям? Офіційно звинувачення звучало так: належність до контрреволюційної організації дворянства (!), що діяла з 1928 р. на Чернігівщині. Ось коли було витягнуто на світ Божий дворянське коріння поетеси!

Зі спогадів приятельки Ладі чернігівчанки Марії Вербицької, яка згодом разом з Могилянською відбудувала строк ув'язнення на будівництві Біломорканалу, безпосереднім приводом до арешту Ладі стало поширення статті студента Київського художнього інституту Олега Каменецького, присвяченої жорстоким методам якраз отієї самої колективізації на селі. Цього вже було досить, щоб затіялася т. з. "Чернігівська справа". Вона мала яскраве антиукраїнське забарвлення, бо була спрямована насамперед проти української духовної еліти. За стандартним звинуваченням в "антирадянській діяльності" 170 чоловік в Чернігові і Києві були за цією справою засуджені і відправлені на Біломорбуд. Сама Ладя Могилянська та її київська подруга Галя Левицька були засуджені на 10 років ув'язнення кожна. Марія Вербицька була засуджена на 5 років ув'язнення, причому навіть за те, що просто на запрошення знайомої прийшла на читання прокламації, а, отже, за трактуванням

слідства, також була причетна до "розповсюдження антирадянської агітації".

Марія Вербицька залишила спогади про відбування покарання на Біломорканалі. Ось уривок з них: "Там були жахливі умови. Найстрашнішою була робота на каналі. Скільки там людей загинуло! Людей виводили через 'міст смерті'. І багато кидалося з нього – тому він так і називався. Чому кидалися? Тому, що тих, хто не виконував норму, роззували і примушували стояти на мерзлій землі... Тисячі людей там загинули".

Звільнення, і то досить умовне, прийшло зовсім несподівано. На будові виникла величезна пожежа, яку не так просто було загасити. Влада запропонувала ув'язненим, кинувшись у саме пекло пожежі, спробувати приборкати вогонь, натомість пообіцявши сміливцям дострокове звільнення. Ладя разом з подругами вирішила ризикнути життям. І їй пощастило.

Але і воля була досить дивною, бо, як сказано в одній відомій пісні, "хоч, здається, не в кайданах, та все ж не на волі". Це був статус так званих "вільнонайманих", а насправді – ніяк не вільних кріпаків неозорої московської імперії. Принаймні, повернення в Україну було примарним.

Ладя разом з подругою по нещастю Ганною Левицькою відправилася на іншу "будову радянських п'ятирічок" – канал "Москва – Волга". Навіть в цих умовах поетеса не полишала літературної творчості. Вона публікувала свої твори в табірному часописі, що було не дивиною, якщо згадати про існування театру на тому ж "Біломорканалі", де грали і ставили вистави знамениті актори й режисери. Вражає цинізмом одна з публікацій у популярному московському журналі "Огоньок" за 1935 р., який, схоже, шефствував над "комуністичними будовами". У статті, говориться про "добротворчий вплив будівельної стихії на перевиховання в'язнів" і згадується в числі інших і прізвище Ладі Могилянської.

Але так чи так, Ладя була вже не за колючим дротом, її потроху публікували і навіть прийняли до Спілки письменників СРСР. Примарне благополуччя тривало недовго. Ось уривок зі щоденника Михайла

Могілянського:

"1936 р. Травень, 15. В ніч на 12: Ладя і Галя арештовані. Я ночував у Москві і сталося це без мене. Сидять і досі. Були арешти і крім того. Я не припускаю, що їм можна довести навіть антирадянські розмови.

Липень, 6. Так невже ж слідство не розплутає цього, може й складного плетива, не добереться до істини і правди? Коли ні, їхня доля залишається справжньою трагедією. Який біль, який сум!

Липень, 30. Боюсь своїх думок і почуттів, намагаюсь від них втекти, якось їх від себе віддалити, і, здається, що тільки не спроможуть щось зробити, як на весь світ закричу або збожеволюю".

Радянському "правосуддю" не потрібні були ні "істина", ні "правда", на які так сподівався згорьований батько. Ладю протримали в ув'язненні понад рік, а 6 червня 1937 р. розстріляли разом з її чоловіком. Лише через довгі 20 років, у 1957-у, поетесу було реабілітовано "за відсутністю складу злочину". Ще одна безвинна жертва тоталітарної імперії, одна з мільйонів і мільйонів. Про реабілітацію поетеси активно клопотався, зокрема, Максим Рильський.

Трагічна доля спіткала і всю родину Могілянських. Був розстріляний на Соловках і брат Ладі чудовий поет Дмитро Тась, який загинув у розквіті свого таланту. Рідна сестра Олена у 1938 р. була заарештована разом з чоловіком, журналістом Борисом Ісаєвим. Майже півтора року вона пробула в ув'язненні

під слідством, а потім "особливою нарадою" НКВС була визнана "соціально небезпечним елементом" і засуджена до заслання аж у Красноярський край. На початку війни, в 1941 р. ще одна сестра, Ірина, привезла з Дніпропетровська в евакуацію в Сибір тяжко хворого батька, Михайла Могілянського. Ось так на чужині і з'єдналися ті, хто залишився з усієї родини. В засланні в селі Велика Мурта 22 березня 1942 р. в страшених злиднях Михайло Могілянський помер. Не збереглася навіть його могила.

Олена витримала усі удари долі, також стала письменницею, повернулася в Україну де у 1998 р. померла в Дніпропетровську в 93-річному віці. Майже через двадцять років після арешту, в ті ж 50-і роки, вона також була реабілітована.

Справжні поети завжди пророки. Свого часу Ладя Могілянська написала геніальні рядки:

"Коли умирили,
то бачили очі рушниць.
Мов черепа
мертві очі...
А потім лежали...
лежали в траві горілиць.
І вітер рвав струни
холодної ночі."

В останню свою мить вони бачили холодні дула рушниць, замість неповторного неба України. Саме тому Україна повинна хоч через десятиліття повернути пам'ять про своїх патріотів.

Оксана ДУМАНСЬКА

З ВІРОЮ, ЛЮБОВ'Ю І НАДІЄЮ...

Після розмови з Вірою Ремажевською виникла спокуса написати про неї як про людину, а весь науковий і творчий процес лишити на другому плані. Бо нікого не здивує жінка з науковими званням та високими посадами. Хіба мало наших енергійних жінок народили дітей, написали книгу і зробили кар'єру?! Але тут біографія виняткова. Треба почати з імени, яке героїня оповіді отримала від батьків. І вдача, і натура формувалися під знаком Віри.

Вона одружилася юною студенткою і в дев'ятнадцять років народила свою першу донечку. Лікарі, що приймали немовля, умовляли породіллю залишити його... Дитина мала розщеплення верхньої губи. Вона не погодилася і в душі гнівалася на таких гуманістів: хіба ж дитя винне? Напевне, ті лікарі знали і про те, що дівчинка виросте незрячою, але не сказали.

Тільки через три місяці Віра звернула увагу, що дитина не реагує на іграшки, не стежить за ними очима. Досвідчений офтальмолог підтвердив її побоювання. І що було робити? Кого кликати на допомогу? Вона допомогла собі сама. Поки дівчинка не досягла віку, коли можна було відвідувати спеціальну школу, їй інтенсивно розвивали інтелект, ні на мить не даючи зрозуміти, що вона не така, як інші діти. А мама, молодий спеціаліст-книгознавець, працювала вдома: плела дитячі шапочки, щоб заробити на хліб.

Від природи допитлива і цілеспрямована, Віра хотіла знати якнайбільше про засади виховання дітей, яких в науці називають "ушкодженими особистостями", щоб допомогти доньці гідно прожити життя. Тому вона таки домоглася скерування до Київського педінституту (нині – Національний педагогічний університет імени Драгоманова), закінчила його з відзнакою і захистила дисертацію з

тифлопедагогіки.

Тепер вона знала, що треба робити, щоб діти з вадами зору не лише здобули освіту, а й були соціалізовані й інтегровані в життя як таке. І з енергією, гідною подиву, Віра за підтримки і однодумців, і владних структур (особлива подяка Михайлові Косміні, керуючому справами Франківського виконавчого комітету міської ради) зорганізувала у Львові Центр реабілітації для слабкозорих дітей "Левеня", пристосувавши для цього два дитсадки. Цей заклад перебуває під опікою Крістофельблінденмісії – добродійної організації з Баварії, яка акумулює внески щиросердих німців для підтримки всіх тих, у кого проблеми із зором. А ще вона відкрила філіял факультету розвитку людини у Кам'янець-Подільському педагогічному університеті на базі Львівського обласного науково-методичного інституту освіти. Чотири роки філіял готував педагогів, що вже працюють у спеціальних школах, маючи спеціальну вищу освіту. Друга освіта, яку вони здобувають, покликана зробити їх повноцінними учителями чи виховниками хворих (ну ніяк не обминути цього слова!) дітей.

Педагоги, що працюють з такими дітьми, повинні мати не лише спеціальні знання, а й бути дослідниками, – переконувала своїх студентів В. Ремажевська – Інакше є

загроза самому деградувати. А ще потрібно мати терпіння: якщо ви нервуетесь, коли дитина неправильно виконала ваше завдання, то поставте себе на місце лікаря, до якого прийшов хворий на грип чи ангіну. Лікар шукає засоби лікування, а не гнівається на хворого. Отож і ви шукайте причини, чому дитина не зрозуміла, що ви вимагаєте від неї.

В Україні склалася така ситуація, що виховниками в школах-інтернатах для слабкозорих чи слабкочуючих, в допоміжних школах для дітей з вадами інтелектуального розвитку працюють педагоги, які закінчили фізичний, філологічний чи якийсь інший факультет університету. Ба більше, такі фахівці можуть працювати після короткочасних курсів і логопедами, і психологами. А насправді вони не мають і децимі тих знань, якими б їх озброїла спеціальна педагогіка. Тому у Львів їхали звідусіль, щоб за три роки здобути ще один фах – олігофренопедагога, логопеда, тифлопедагога чи психолога. На превеликий жаль, окрім Віри Ремажевської, це не було нікому потрібно ...

Побувавши на міжнародних конференціях та ознайомившись із досвідом європейських країн, В. Ремажевська дійшла висновку, що подвижництво українських педагогів повинно підтримуватися на державному рівні дещо інакше. Державна система спеціальної педагогіки формує батьків-споживачів, які віддають своїх дітей у школи-інтернати не стільки для навчання і отримання медичної допомоги, скільки для зняття із себе елементарних побутових турбот. А одягати і годувати дітей повинні батьки. Справа держави – забезпечувати хворих лікуванням, педагогічною та психологічною підтримкою. До речі, в ООН визнали, що брати і сестри інвалідів також потребують державної допомоги, бо вони живуть далеко не в комфортних умовах, якщо поруч хвора особа. Щоправда, нам до цього далеко.

Дітей з вадами психофізичного розвитку називають дітьми з особливими потребами. Вони й справді потребують особливого ставлення. І не зі шкільного віку, а від самого народження. Служба ранньої корекції покликана допомогти батькам пережити перше

потрясіння та усвідомити, що треба жити далі і працювати, щоб дати дитині шанс. Тодішній начальник міського управління освіти міста Львова Павло Хобзей підтримав ідею Віри Ремажевської зорганізувати таку службу. А ще вона прагне змінити самий зміст спеціальної освіти, щоб сліпі і слабкозорі діти після 12 років навчання не відчували себе інвалідами, а наполегливо виторювали місце під сонцем. Зараз тільки одиниці здобувають вищу освіту, а про працевлаштування нема й мови. Це все тому, що ніхто не подумав, як же інтегрувати дітей-інвалідів в освіту, виробництво, навіть у звичайне життя. Після спецшкіл такі діти можуть не знати, що не нагрівають воду в пластмасовому цеберкові, а чай несолодкий тому, що в нього не покладено цукру і не розмішано. Зате в свідоцтві стоїть оцінка з астрономії. Як і хто викладав астрономію сліпим – питання риторичне.

Віра Ремажевська домагається відкриття посади “педагога-мандрівника”, на якій би перебував кваліфікований спеціальний педагог і консультував тих, хто працює з дітьми з особливими потребами, допомагав би і їм, і батькам у розв’язанні різних проблем.

Спеціальна педагогіка радянських часів – це достатньо велика кількість підручників російською мовою. І хоча більшість засадничих понять не застаріла, все ж треба було би подбати про новіші видання, дещо перекласти з англійської чи французької. Віра читала лекції із двадцяти спеціальних предметів, назбиравши матеріали по крихтах із багатьох зарубіжних видань. А на що б тоді зпиралися у своїх щоденних заняттях її студенти? На підручник з тифлопедагогіки, написаний чотири десятиліття тому? Годилося б засісти за конспекти і перекладені статті, узагальнити досвід реабілітаційного центру і створити свій підручник. Такий, щоб був помічним і новачку, і досвідченому педагогові.

Але все це здійсниться тоді, коли будуть гроші. Численних гостей з-за кордону вражають досягнення львівських педагогів, які навіть за умов нашої економічної скрути домагаються тих самих результатів, що і їхні колеги в Німеччині або Чехії, де і робота така вважається престижною, і оплачується не

тридцятьма доларами, і постійно відчувається піклування з боку держави. Годі вже говорити і про різні благодійницькі фонди, що вважають за честь надавати фінансову підтримку поодиноким дітям і спецшколам. Наші ж підприємці дають гроші туди, де слава і подяка. З великим здивуванням громадяни незалежної України дізнаються, що генеральним спонсором російського фестивалю “Песня года” виступав директор великого донбаського підприємства. І меценатом року також визнають народного депутата, що опікується професіоналами-спортсменами. Безумовно, спорт для здорових – річ важлива. Але як бути з тими нашими дітьми, які теж хочуть гідно жити в нашому не завжди справедливому суспільстві?!

На жаль, в Україні, враженій Черно-

билем та іншими техногенними катастрофами, практично здорових дітей все менше. А вони ж повинні будуть розбудовувати нашу державу у третьому тисячолітті. І це їм випаде забезпечувати старість нам, сьогоднішнім працездатним людям. Тим-то так важливо підтримати тепер реабілітаційні центри для дітей, хворих на ДЦП, спецшколи для глухих та слабкочуючих, сліпих та слабкозорих, щоб вони змогли знайти собі посильну роботу.

Віра та Олександр Ремажевські можуть пишатися своєю старшою донькою: вона здобуває фах психолога, пише вірші кількома мовами і сприймає навколишній світ через слово, знаючи про нього, може, й більше, ніж деякі зрячі. Дівчину звати Вірою, а її молодшу сестричку – Любов'ю. І в цьому теж є певний символ.

Неля РОМАНОВСЬКА

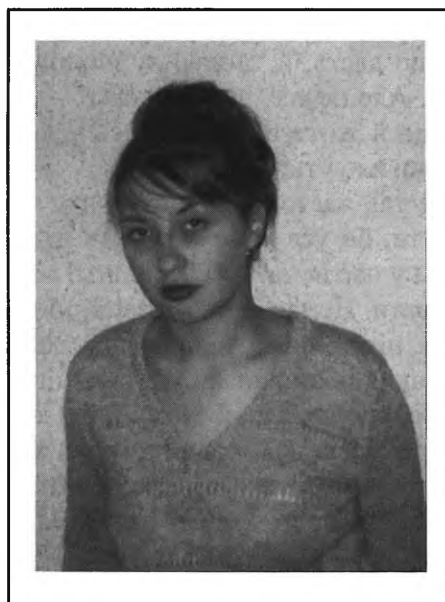
Я СТОЮ НА ВЛАСНОМУ АФОНІ

Скільки вже минуло марафонів
Моїх юних років і подій,
Я стою на власному Афоні
Моїх світлих молитов і мрій.

Я дивлюсь крізь сутінки у мрію:
Мамо, нас роз'єднують світи ...
Тільки Бог не раз мене зігріє,
Коли люди схочуть розп'ясти.

... Застудилась від вітрів могила,
Напоїла я її слізьми.
Я би кожне слово твоє пила,
Тільки ще хоч раз його здійми.

Із дитинства спогад пригортаю
До серденька в тисячах проблем.
Так наївно плачу і ридаю,
Щоб вернути втрачений Едем.

Неля Романовська вчиться в Прикарпатському університеті ім. Василя Стефаника на четвертому курсі філологічного факультету.

За півроку стане магістром філології, можливо, продовжить навчання в аспірантурі. Одружена, має маленького синочка, чоловік керує ре-

габілітаційним центром для наркоманів. Неля має здібності до віршування. Її вірші друкують в українській пресі, читають на радіо, викладачі й критики високо поцінують її поезію. Хочемо познайомити наших читачів з Нелею-поеткою, але насамперед познайомтеся з Нелею-людиною, людиною доброї душі й відкритого серця, якій довелося зазнати багато горя. Ось кілька уривків з її листів до нас:

“Я – енергійна, молода (мені 22 роки), чорноброва і чорноока українка. Я народилася і росла у нещасливій сім’ї (батьки билися і лаялися, а згодом розлучилися). Після їхнього розлучення мене виховувала мати, але 1990 р. на моїх очах вона трагічно загинула (уражена електричним струмом), і мене віддали до школи-інтернату для дітей-сиріт. Там – відчула їхню озлобленість на світ. Я не озлобилася, бо ходила до церкви, мама навчила мене любити Бога. Після закінчення школи весь мій клас пішов у широкий світ: дівчата – продаватися на дорогах, хлопці – до тюрми через крадіжки. А я поступила в технікум, вчилася там один рік і поступила до університету.”

Коли Неля була на другому курсі, вона вийшла заміж за чоловіка “такого ж бідового”, як вона. Через рік у них народився синок, і вже у пологовому будинку Неля пообіцяла своїй дитині, що дасть їй “подвійну порцію ласки і любови”. Але це все, як вона каже, – романтика, а є ще й життєва проза. Ось у яких умовах вони живуть:

“Не так часто можу дозволити собі розкіш писати, бо уся жіноча робота на моїх руках. Води у нас немає, треба ходити по неї, гріти, виливати. Немає ні каналізації, ні парового опалення, ні телефона, ні пральної машини ...”

У таких обставинах будь-яка жінка прокляла б свою долю, але не Неля. Вона каже: “Це було б трагедією для людини, котра звикла до іншого, а я змалку так. І мій день розтягається, наче гума ... Клопоти, дім, навчання. Я щаслива.”

Неля Романовська вже другий рік є стипендіаткою нашого 50-го Відділу США. ім. Княгині Ольги в місті Анн Арбор, Міч.

Дорога Нелю! Коли читатимете цей мій допис, прошу, не сприймайте його як зраду Вашої довірливості. Те, що Ви нам писали, “як на сповіді”, усі союзнянки сприймуть так само тепло і щиро, як ми.

Неля РОМАНОВСЬКА

Ти так мене до серця пригорни,
Як пригортає небозвід пташину.
Дозволь босоніж стати у сліди
Синів твоїх, велика Україно!

Я босими ногами прокладу
Свою стежину у твоєму полі
І тихо до могили припаду,
Де спить рідня, замучена в неволі.

Оті червоні краплі у житах ...
Хіба то квіти, чи розквітлі маки?
То рвані рани, кров у сибірах,
То сльози козаків і гайдамаків.

Та я не хочу помсти. Я молюсь,
Щоб ти з колін піднялась, Україно.
За тебе щиро небу поклонюсь:
В ім’я Отця, Святого духа й Сина.

І далі: “Мій чоловік – хороша людина, добра, чуйна і любить мене. Я вірю, ми віримо, що Бог допоможе нам досягти якогось кращого матеріального рівня, що ми будемо мати усе. Ми ходимо до церкви, молимося, служимо Богу і знаємо, що творець ніколи нас не покине”.

І, нарешті, ще одна багатомовна цитата: “Мені здається, що я – матір багатьох, бо ходжу в Івано-Франківські притулки. Купую сиротам ... цукерки, печиво, розмовляю з ними. Одна дворічна дівчинка Оля лягла на мої груди і слухала стукіт мого серця безперервно. Я не могла відняти її від грудей, з очей котилися сльози ... коли я прийшла додому, впала на коліна і говорила до Бога: “Боже, спаси цих дітей! Вони не мають нічого! Диявол украв у них все – і добробут, і стукіт материнського серця”.

Неля переконана: якщо вона приголубить кілька знедолених дітей – це буде “великий внесок під сонцем”. І вона мріє у майбутньому створити власний притулок для сиріт або якийсь центр, де вона б їх “навчала жити, навчала етики, гуманітарних наук, релігії ...”.

Ася ГУМЕЦЬКА

АГЕНТ №...

1942 рік. Ми в невеликому, тоді німецькому містечку, Лойбусі (можливо, тепер це Легніца, біля Вроцлава в Польщі). Дякуючи дружнім стосункам Ріббентропа і Молотова, останній дозволив усім буковинцям німецького походження, виїхати до "фатерлянду". Наша інтелігенція, яка не встигла втекти до Румунії і мала за приклад уже "визволену" більшовиками Галичину, кинулася шукати в старих течках безсумнівні докази родинних зв'язків з німцями: бабусь, дідусів, прабабусь прадідусів... Мій Нестор зголосився одним із перших – його мати була чистокривною австріячкою. Тепер ми всі жили у пересильному таборі "Лойбус". Це був старовинний палац, мабуть якогось польського шляхтича, з безліччю кімнат і залів, який перед нашим приїздом використовувався німцями, як лікарня для душевнохворих.

Висадивши з вагонів, нас одразу розділили: жінок із дітьми – окремо, чоловіків – окремо. Було голодно і тривожно, відчувалося наближення війни. Але ми були молоді, сповнені надій і дерзань. Ми організували хор, а поважна чернівецька професура викладала нам історію України і розповідала про політичну ситуацію в світі. Ми відзначали всі доленосні дати: від Шевченківського свята до трагедії в Крутах і роковин убивства полковника Коновальця. Німці нам не дуже заважали, а тим часом в усіх визначили групу крові, яку навечно затаврували під пахвою правої руки. У мене виявився "О"-варіант – німці були задоволені моєю арійською кров'ю.

А ще раз на тиждень нам дозволялося ходити до кіна. Маленький кінотеатрик ледве вміщав усіх бажаючих, але Несторові якось завжди вдавалося дістати омріяні два квитки, і ми сиділи поруч, тримаючись за руки, і переживали чуже кохання, чужі трагедії і життєві драми. Тоді знаменитою була Зара Леандр – прекрасна актриса з глибоким контральто. Деякі з тих фільмів я пам'ятаю й досі, але один з них закарбувався в моїй пам'яті страшними словами "ГПУ". Німецьке тлумачення цих кривавих літер було:

GRAUSAMKEIT – жорстокість,
PANIKA – паніка,
UNRECHT – несправедливість.

Мабуть варто подати його короткий зміст (Я пригадаю його в 1950 в Мордовії, в Явасі, де на сусідніх верхніх нарах відбувала свій термін молода вродлива жінка – агент контррозвідки ГПУ). А поки що ми з Нестором щасливі, тримаючись за руки, ми сидимо поруч в маленькому кінотеатрі і переживаємо чужу життєву трагедію.

1917 рік. У Росії революція. Поміщицький маєток. Перед будинком молодий більшовицький комісар власноруч розстрілює дворянську родину. Міцно обнявши дружину і двох малих синів, стоїть красивий, гордий чоловік – власник маєтку. В натовпі зігнаних дивитися на розправу – молода жінка з маленькою дівчинкою на руках. Її ховають між собою селяни і челядь. Це сестра щойно розстріляного поміщика. Вона ніколи не забуде обличчя ката, його якусь особливу медвежу ходу.

Минуло шістнадцять років. У Москві в невеличкій кімнатці живуть скромна вчителька музики та її дев'ятнадцятилітня дочка-

студентка консерваторії, скрипалька. Ніхто не знає їхнього справжнього прізвища, трагічного минулого. Дівчинка стає комсомолкою, удвох із матір'ю вони виступають на концертах на відзначення всіх революційних дат – на заводах, в колгоспах, безвідмовно виконуючи вимоги влади. На них звернуло увагу пильне око органів "Залізного Фелікса", і юна скрипалька стає агентом ГПУ. Їх разом засилають до Парижа, де працює добре зорганізована група, яка вистежує небезпечних емігрантів і, запакувавши їх в трюми, спеціально для цього оснащеного корабля, переправляє для розправи на "Родіну". Очолює групу старий більшовик, який має важку, медвежу ходу. Це він, – той самий, якого вони шукали стільки років. Причарувати його молодій скрипальці неважко: йому вже далеко за сорок, а їй ще нема двадцяти. Він зробить її щасливою, у нього багато грошей, вони, правда, не його власні, але хіба він не має права на щастя, на сім'ю, адже найкращі роки віддав боротьбі з "контролю". Підробивши документи на ім'я одного зі страчених ним емігрантів, він переказує гроші у швейцарський банк, купує квитки на пароплав – вже завтра, наприкінці дня вони обоє зникнуть ... Але ще сьогодні, забравши всі компромітуючі документи, які він залишив у неї, молода чекістка влітає до Москви. Начальник ГПУ розгублений: найкращий агент – зрадник! У гніві розриває на шматки його "Особисту справу". "Ліквідувати" – летить депеша до Парижа. Тоді, вихопивши наган, вона направила його в обличчя кривавого генерала ГПУ. Та вистрілити не встигла... Кулеметна черга охоронця підкосила її. Дівчина лежить, затиснувши в руці золотий медальйон, в якому фото розстріляної родини.

1950 рік. Жіночий політичний табір суворого режиму, Явас, Мордовія. Вона була такою, як і ми всі: ватяні штани на очкурі, бушлат мишачого кольору з величезним номером на спині, ходила на роботу разом з усіма і поверталася з роботи на свої нари, що були навпроти моїх. І все-таки не така. Повернувшись у барак, вона залазила на нари, лягала горілиць і, не рухаючись, годинами дивилася в стелю. Ніколи ні з ким не розмовляла, не отримувала жодних листів і

таких дорогих для нас посилок. Ні, вона напевно не була такою, як ми всі. Ми тримались одна одної, спілкувалися, сміялись, плакали, у вільні хвилини малювали, читали, вишивали на шматках мішковини нитками зі старих подертих панчіх. Ми мусіли пережити це все і вирватися з-за колючого дроту, від страхітливих веж "вишок" з вічно націленими на нас кулеметами, від озвірілих вівчарок, подалі від цих дрімучих, несходимих, мордовських лісів ... Ми мусіли, бо, нас чекали вдома, на Україні.

Невже на неї ніхто не чекав, не молився, щоби повернулася. Це було страшно, і я не витримала. Якось, отримавши невеличку послілку, взяла кілька сухарів, жменьку сушенець і підійшла до неї: вона злякано схопилася, і на мене глянули великі, якогось дивного фіялкового кольору очі. Була вона ще зовсім молодою, може на п'ять-шість років старша за мене, мала довге золотисте волосся – майже зовсім сиве. Рвучко відвернулася і, мені здалося, щоб не закричати, схопила зубами подушку. Від несподіванки я випустила з рук свої скромні дарунки на край її нар і відійшла. Відтоді я часто ловила на собі її погляд, а якось одного весняного недільного дня, коли всі вийшли з бараку на скупку зелену травичку, під таке довгождане тепле сонечко, вона підійшла до мене і попросила залишитися у бараці.

Звали її Світланою, була вона росіянкою, москвичкою з діда-прадіда, мати – робітниця на якомусь заводі; вони жили в невеличкій кімнатці комунальної квартири. Сусіди не любили маму, називали "буржуйкою", хоча дуже часто у них не було навіть найнеобхіднішого. Мати докладала всіх зусиль, щоб її єдина дочка не виглядала гірше за інших дітей. Світлана вчилася на "відмінно", мала здібності до іноземних мов, в чотирнадцять вступила до комсомолу; її врода впадала в очі. Її викликали на відповідну співбесіду і направили в "елітарну" школу. Це було щось на зразок спецінтернату, де учениці жили на повному забезпеченні; додому дозволяли виходити тільки раз на тиждень. Мати була щаслива, що донечці так пощастило, вже бачила її лікарем чи інженером, та дочка все більше віддалялася

від неї і часом не з'являлася додому місяцями. На випускному балі познайомилася з вродливим молодим дипломатом, який вже рік працював у французькому посольстві. Він відразу закохався, а що був нежонатий – запропонував їй руку, серце та ще Париж на додачу. Вона погодилася – і відразу одержала завдання, бо була вишколеною агенткою контррозвідки ГПУ.

Йшов 1936 рік, їй виповнилося дев'ятнадцять. Закоханий чоловік і гадки не мав, що його золотокаса русалка була безжальним, безкомпромісним агентом №...

Вона народила йому хлопчика, а потім дівчинку, але це не заважало їй, відданому бійцеві таємного фронту, щомісяця надсилати до Москви зашифровані повідомлення про всіх працівників посольства. Коли в квітні 1941, стурбований ситуацією в світі, її чоловік запропонував не повертатися до Москви, а таємно переїхати в Англію, а потім у США, депеша негайно сповістила про це Москву. Обоє терміново відкликали. "Родина" зустріла їх в аеропорту Шереметьєво двома автами: в одній Петро, чоловік Світлани, поїхав в тюрму

на Луб'янці, в іншій вона з дітьми – в квартиру в центрі Москви на Арбаті.

Наступного дня прибігла свекруха, на колінах просила рятувати сина, а через тиждень після його втрати вона прийшла разом з її матір'ю – прийшли забрати дітей, бо син встиг переказати, хто його зрадив. Тільки тепер Світлана дізналася, що її батька, білогвардійського офіцера, розстріляли в одеському порту п'яні матроси, коли той намагався вивезти за кордон дружину з немовлям. Проклявши її, дві матері, не залишивши навіть фотографій дітей, назавжди зникли з життя агента контррозвідки ГПУ №...

Після цього вона пустилася берега, аж поки в 1948 не передала якомусь іноземцеві венеричну хворобу. Її вилікували, потім судили – і дали десять років, як іноземній шпигунці ...

1954, після смерті Сталіна та Берії, нас почали вивозити з таборів Мордовії на заслання до Сибіру. Я потрапила в місто Красноярськ на залізобетонний завод. Коли ми виїжджали, Світлана мовчки лежала на своїх верхніх нарах і дивилася в стелю.

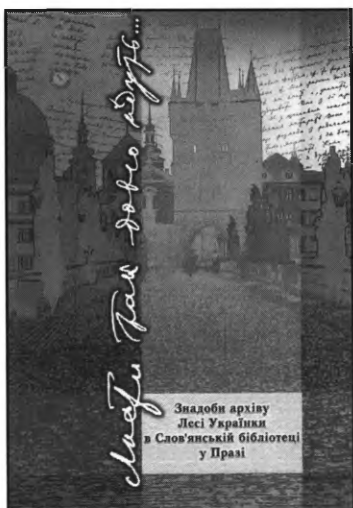
Ліна КОСТЕНКО

*Вот голову его на блюде
Царю плясунья подаст*

А. Блок. "Возмездие"

**Був Ірод, і була Іродіада.
І Саломея, дочечка, була.
І їй сказали, то вона і рада,
і голову на блюді подала.
Так цар звелів, і так сказала ненька.
Так говорив і той кошлатий жрець.
Вона й пішла, раденька, що дурненька,
У той страшний розгнуданий танець.**

**Царівночко! Танцюєш віртуозно.
Створіннячко! В такому забутті.
Як ставиш ти грайливо й граціозно
на білий мармур ніжки золоті!
... І голову, в тих кучерях по плечі,
їм подала, від крові аж хмільна.
А що була то голова Предтечі, –
То що у цьому тямилася вона?**

“Листи так довго йдуть ...”

*Знадоби архіву Лесі Українки
в Слов'янській бібліотеці у Празі.*

(Нью-Йорк, 2002. 318 с.)

Торік завдяки організаційним і фінансовим старанням Союзу Українок Америки вийшла в світ унікальна книжка – публікація невідомого досі листування Лесі Українки з родичами і приятелями – всього 184 листи, що їх знайдено в Слов'янській бібліотеці у Празі, – “Листи так довго йдуть ...” *Знадоби архіву Лесі Українки в Слов'янській бібліотеці у Празі*. Упорядкування, передмова та примітки Світлани Кочерги, післямова Оксани Сліпушко. Редактор Ірена Чабан. Нью-Йорк, 2002. 318 с.

Публікація архівних матеріалів – завжди подія у науковому світі. І набуває вона ще більшої ваги, коли публікуються матеріали про визначних людей. Інформація про те, що у Слов'янській бібліотеці в Празі знайдено листи Лесі Українки, які досі вважали втраченими привернула увагу науковців в Україні. На жаль, видання через невеликий наклад фактично їм недоступне. Як нам відомо, передбачено перевидання цієї книжки в Україні – знову ж таки з ініціативи і пожертви Союзу Українок Америки. Українські читачі і особливо науковці заздалегідь вдячні за цей дійсно потрібний проект.

Дуже багато подробиць подають опубліковані листи. Скажімо так: вони відтворюють духовну атмосферу українського середовища, тісно ув'язаного з Косачами, з Лесею Українкою родинними, літературно-творчими, громадськими справами, і рельєфно увиразнюють

широкий культурно-духовний процес з 80-х років XIX ст по 40-ві роки XX ст. Уже навіть з цього погляду важко переоцінити згадане видання. Ще одна, сказати б, риса цього листування впадає в око – якась особлива сердечність у взаєминах людей, зрештою, навіть не зв'язаних родинно, причетність до життя кожного, природне зацікавлення, більше того – щира стурбованість справами і ін. що все це в сукупності говорить про особливу шляхетність усіх цих особистостей. Інакше кажучи, це ціла генерація людей, яка переймалась ідеалами служіння рідному народові, його культурі, була його духовним речником.

У стислому відгуку неможливо розкрити багатий зміст обговорюваної книжки, яка вже стала бібліографічною рідкістю. На жаль, видання, здійснене на високому поліграфічному рівні, не є вільне від вад. У першу чергу, надто ощадливий археографічний опис рукописів, читачеві зовсім невідомий стан їх збереження, історія віднайдення і т. ін. Не обійшлося також і без технічних вад: – збитих до купи слів у комп'ютерному макетуванні, друкарських помилок тощо. Звичайно, все це легко усунути при перевиданні книжки і це не зменшує її незаперечної цінності – подання нової інформації про тогочасний літературно-культурний процес.

Якщо книжка з'явиться в Україні достатнім накладом, поза всяким сумнівом, спеціалісти, так і ширший читацький загал будуть вдячні ініціаторам і спонсорам цього видання.

*Любомир Сеник – доктор філологічних наук,
лауреат Міжнародної літературної премії ім.
Богдана Нестора Лепкого.*

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LX

FEBRUARY 2003

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

Happy 95th Birthday to Mary V. Beck
A woman, a leader, an inspiration.

**The Ukrainian National Women's League of America
salutes the newly established Branch 128
of the Philadelphia Regional Council.**
We wish you many happy and productive years in our midst.

FROM THE DESK OF THE PRESIDENT

Each year the Commission on the Status of Women holds a sessions in the month of March. This year's forty-seventh session of the CSW will be held from March 3 to March 15 at the United Nations. It will focus on two thematic issues:

- participation and access of women to the media, and information and communication technologies and the impact on their use as an instrument for the advancement and empowerment of women; and
- women's human rights and the elimination of all forms of violence against women and girls as defined in the Beijing Platform of Action and the outcome document of the Special Session for the General Assembly entitled "Women: gender equality, development and peace for the twenty-first century."

I would like to share some thoughts on one of the preparatory meetings for the upcoming session during which the first topic was addressed by a group of experts convened by the United Nations Division for the Advancement of Women, in cooperation with the United Nations Department of Public Information and the United Nations Educational, Scientific, and Cultural Organization. Among the issues discussed by these experts was the rapid pace of technological change in the area of media and communications and the impact of this change on women. It is no surprise that they confirmed that women without the proper technological skills will not be able to function to their fullest potential.

This was an issue previously addressed by the Beijing Platform for Action and Beijing + 5 special session of the General Assembly, held in June 2000, which recognized the increased opportunities created by information and communication technologies for women. The meeting addressed several policy approaches as enabling frameworks: access, employment, decision-making, and the impact of the new technologies on media professions and media content.

Today, women continue to be marginalized in a field of technology that is critical to their advancement and empowerment. Skills in technology will help to establish gender equality and will change the image of women. Currently, that image is sometimes distorted in the media, and that leads to violence against women. A comprehensive knowledge of how to use the new technology can make a great difference.

For example, by using the new technology, the NGO's at the UN are able to track down documents, speeches and other valuable materials that provide critically needed information for the groups they serve. This new technology is the wave of the future and we must, if we are to be empowered, learn this skill. Gender should not be a barrier and neither should age.

It is important to note that our organization, which has a history of empowering women, is no stranger to the technological advances that have become so important in the modern world. We have, for example, a web site that is accessible to women all over the world. Informative materials about the UNWLA, its activities, its achievements, and its

publications are readily available to our members and to potential members. Our new webmaster, a woman skilled in the requisite technology, updates the material as needed. Emails to and from the UNWLA have proliferated to the extent that it is impossible to keep track of all the information about our organization that is disseminated each day. Information about the UNWLA Executive Committee meetings is sent by email. The editors of *Our Life* routinely correspond with many of their contributors by email. Very soon, we hope to disseminate our circulars and other materials to our Branches via email as well. This will save many hours of work and save money on paper, postage and other related materials.

While many UNWLA members have taken advantage of the new computer technology and have become empowered by it, others are hesitant. I encourage these shy and hesitant women to step boldly into a world that will allow you access to almost everything you want to know. This information is at the tips of your fingers. Use it and you will have the world in your hands.

NEWS FROM UNWLA HEADQUARTERS

- **October 13, 2002.** The Regional Council of New Jersey held it "Den Soyuzianky." UNWLA Scholarship Chair Maria Polanskyj addressed the session.
- **October 19, 2002.** The Ukrainian World Congress held its Presidium Meeting in Toronto, Canada. The UNWLA president participated. At the meeting, an announcement was made that the VIII Congress of World Congress of Ukrainians will be held in Kyiv, Ukraine, August 18-21, 2003. For further information please see www.ukrainianworldcongress.org.
- **October 23, 2002.** The World Federation of Ukrainian Women's Organizations held its annual meeting. During the meeting, UNWLA president Iryna Kurowyckyj proposed that the following members of the UNWLA be given the title of Honorary Members of WFUWO: Maria Kramarchuk, Iryna Russnak, and Olha Stawnychy. The proposal was accepted.
- **October 24-27, 2002.** VIII World Congress of WFUWO was held in Toronto, Canada. 13 delegates from the UNWLA attended the Congress: Honorary President Anna Krawczuk, President Iryna Kurowyckyj, VP Oxana Farion (Cultural affairs), Ivanna Hankewycz (Corresponding Secretary) Barbara Bachynsky (Social Welfare Chair), and Maria Polanskyj (Scholarship Chair). Also attending were three presidents of UNWLA Regional Councils: Natalia Hewko (Detroit), Iwanna Shkarupa (Ohio) and Marta Stasiuk (Northern New York); editor-in-chief of *Our Life*, Irena Chaban; and UNWLA members Irene Dzubinsky, Iwanna Martynec and Slava Rubel. Nadia Shmigel and Natalia Danylenko participated in their official capacity and Iryna Russnak attended as an outgoing member of the audit committee.
- **November 9, 2002.** Executive Committee meeting was held.
- **November 19-25, 2002.** The President and the Social Welfare Committee Chair visited Ukraine with gifts for the children orphaned by the coal mine accidents and children that were injured during the air show disaster in Lviv.
- **November 17, 2002.** Irena Chaban attended Branch 124 celebration of the 100th anniversary of Ladia Mohylanska.
- **November 23, 2002.** The President attended the commemoration of the Great Famine in Ukraine in Kyiv.
- **December 7, 2002.** The President attended Bishop Basil Losten's Silver Jubilee.
- **December 8, 2002.** The Ukrainian Museum "topping out" ceremony included the placing of the final and the highest beam on the structure of the new museum building and the signing of names on the beam. First to be invited to sign a beam was President Iryna Kurowyckyj, who signed on behalf of UNWLA founders and supporters of the Museum. A reception followed.
- **December 9, 2002.** A banquet was held at the Plaza Hotel by the Ukrainian Institute of America to honor Mayor of Kyiv Oleksander Omelchenko as the Institute's "Ukrainian of The Year 2002." The UNWLA President, the editor of *Our Life*, the president of the New York Regional Council, Nadia Sawchuk, and many other UNWLA members attended this event and the official opening of the Institute's exhibit "Renaissance of Kyiv" the following day.
- **December 11, 2002.** A briefing was held at the White House in Washington, DC. Dr. Oksana Xenos represented the UNWLA at the briefing.
- **December 14, 2002.** Executive Committee Meeting and small Christmas reception was held for Executive Committee members, during which copies of the award that the UNWLA received from the President of Ukraine were distributed. That evening, a Christmas reception held by the UCCA was attended by the UNWLA President and other UNWLA members.
- **December 19, 2002.** The Permanent Mission of Ukraine to the UN for the first time held a full day celebration featuring Christmas programs, including the traditional Christmas "Vertep" and carol singing by the Dumka choir and other groups. The UNWLA President and other members attended.
- **December 20, 2002.** New York Regional Council held its traditional Christmas tree lighting ceremony. The UNWLA President addressed the audience and distributed the Presidential award for Humanitarian Aid to Ukraine to Nadia Shmigel (former Chair of Social Welfare Committee), Roma Kekish (Treasurer of Social Welfare Committee) and volunteer Stefania Kosovych. Former volunteers Anna Rak, Oksana Lopatynsk, and present Chair of Social Welfare Committee Barbara Bachynsky, who worked with then Social Welfare Chair Lidia Czernyk, were also honored.

"The World of the 21st Century Woman" Weekend Conference

One Event — Two Goals

It is not a secret that UNWLA membership is diminishing, nor is it a secret that the average woman in Ukraine is lacking moral support. Can some headway be made in attempting to solve each of these problems? Branch 95 of Poughkeepsie/Kerhonkson, NY is throwing itself into a grand effort to address both issues. By bringing together Ukrainian American women, both UNWLA members and non-members, this ambitious group is attempting to take proactive steps to create workable solutions.

One of the reasons we cannot seem to interest younger, professional women to join our ranks is that UNWLA has an image of an organization of "more mature" women. "Mature" is entirely relative and does not necessarily connote age but rather a frame of mind. It is to dispel old misconceptions and provide an important reality check that Branch 95 is planning "The World of the 21st Century Woman" weekend conference to be held on April 4 – 6th at the UNA estate in Kerhonkson, NY. Relevant issues that affect the everyday life of today's woman, whatever her age, will be discussed.

Saturday's agenda will feature sessions on communication skills, financial and legal fitness for women, getting ahead in a man's world, stress management, transitions in life, elder care, and other topics of concern to women. On Sunday morning, we will focus on issues that directly affect the ethnic Ukrainian woman – from the complexity of functioning as a professional in two worlds to the challenges faced by the "fourth wave" woman, from the trafficking of women to the problem of women's health in Ukraine. Of critical importance will be the session devoted to the challenges of leading a national organization and the future of our own organization – the UNWLA.

Each of these sessions will be led by a professional Ukrainian woman from our area. During the conference, there will also be a book signing by a notable Ukrainian American novelist, entertainment by a leading Ukrainian Canadian comedienne, and an art exhibit featuring the works of several Ukrainian American female artists.

In designing this conference, the organizers have worked to create an event that serves a special purpose. It is our hope that we can come together as 21st century women to share our ideas and strengths and extend those to the common thread that brings us together – our common Ukrainian background. It is our vision that many of the non-UNWLA members who attend the conference will discover that our organization is an organization that is truly worth joining. This is our first goal, and we feel that it is a goal that can be achieved. "The World of the 21st Century Woman" Weekend Conference will present a wonderful opportunity for all women who share their common background to network. It will also provide a way for us to share our talents and resourcefulness for the common good of our people, to share our respect for each other as accomplished women, and to join hands as we try to make a difference.

And we can make a difference! The plight of the woman in Ukraine has not improved in the past decade but has actually deteriorated with the collapsing health care system. The problems created by the Chernobyl disaster will last for generations and continue to have a deleterious effect on Ukraine. Adding to this suffering has been the scourge of AIDS, which has reached epidemic proportions in Ukraine. Because of the severity of the AIDS crisis and the lingering effects of Chernobyl, women's preventive health care

education and health issues in general are not being addressed with priority.

As members of Soyuz Ukrainok we should be committed to sharing what we can and to joining hands to help our sisters in Ukraine. For if we better the life of the woman in Ukraine, we will be improving her children's lives, the life of her family, and the life of the society in which they live. "The World of the 21st Century Woman" conference will serve as a kick off and promotion of a newly proposed pilot project – the "Women's Health Fund." Our current Environmental/Health Issues Chairperson, Martha Jarosewich, will be working with members of Soyuz Ukrainok in Ukraine to form a network of doctors who will make themselves available to address health education of the women of Ukraine. We are very excited by this collaborative effort since this is the first time that the UNWLA will be directly addressing the support of the health needs of the Ukrainian woman. This giant step is goal number #2 of the conference, one which can also be achieved as we share our respect for each other as accomplished women and join hands as we try to make a difference.

We are also pleased to report that the conference has already inspired interest and support. When

we discussed our goals with various successful women, each and every one of them voiced her enthusiasm that the dual motivation for the conference is inspiring. Melanne Verveer, the Chair of Vital Voices Global Partnership, former assistant to Hillary Clinton, and a member of UNWLA, expressed her support and a sincere regret that she will not be able to attend because of previous commitments. Irene Zabytko, author of *The Sky Unwashed* and *When Luba Leaves Home* will be present to lend her support for the UNWLA and for our new campaign. Luba Goy, renowned Canadian comedienne and advocate of women's health issues in Ukraine, will also be attending to voice her support for the campaign. Our president, Iryna Kurowycyk, will be hosting a session addressing the status of our organization and what we can do to meet both goals of the conference in the future. We have caught the ear of successful, accomplished women of Ukrainian descent – let us move forward on this path.

Please look for further details in our local press and UNWLA website.

Marianna Zajac
President, Central NY Regional Council
Conference Chairperson

An Interview with Irene Zabytko

*The first time that Irene Zabytko and I met was on April 26, 2000 at Seton Hall University, in South Orange, New Jersey, where the author was giving a reading from her newly published book *The Sky Unwashed*. The date was significant because it was the 14th anniversary of the Chernobyl nuclear disaster. For me this date had a personal significance as well. In 1994, Lydia Czernyk (UNWLA Welfare Chair 1984-1999), Dr. Chrystia Slywotzky and I visited the village of Opachichi, located in the Chernobyl zone, which was the focus in the book. Lydia Czernyk had previously visited the village in 1990 at which time she met the people (mostly women) that had returned to their native village. One of the results of her visit to Opachichi was a UNWLA commitment to provide assistance to these villagers, a commitment that has continued to this day. (For reports of our 1994 visit to the area, see June 1994 and September 1994 issues of *Our Life*).*

*An article by Marta Kolomayets about these events and about the UNWLA's connection to the village residents was published in *The Ukrainian Weekly*, and this article inspired Irene Zabytko to write her novel about the aftermath, survival and the silent, invisible victims.*

*My second meeting with Irene Zabytko occurred in Apopka, Florida, where the author currently resides. It was during this meeting, held over the Thanksgiving holidays in 2002, that Ms. Zabytko graciously agreed to allow me to interview her for *Our Life* and I am pleased to share the results with you in this issue. – Anna Krawczuk*

AK: We first met in the year 2000. What have you written since that time?

IZ: My next book will be out in April 2003, a collection of short stories based on my Ukrainian Chicago neighborhood where I grew up, and it's called *When Luba Leaves Home*.

AK: I know from our first meeting at Seton Hall University that your idea for writing *The Sky Unwashed* came from an article by Marta Kolomayets in *The Ukrainian Weekly*. Can you tell me more about that?

IZ: At that time I was writing the stories for my sec-

ond book. I was in Taos, New Mexico where I was a writer-in-residence at the Helene Wurlitzer Foundation. I was listening to an NPR (National Public Radio) documentary about the 5th anniversary of Chernobyl, and it was about the same time that I was reading the article by Marta Kolomayets about these old women – I guess there were men as well – who returned to the village of Opachichi, in the exclusion zone. After they were evacuated, no one took care of them and they had no place else to go, so they decided to return home. I thought that was very interesting. So, after listening to

the documentary, and reading the article, I decided to write their story. It started as a short story that grew into a book with the addition of more characters. I wanted to know more about them, so I kept writing until they materialized on paper for me.

AK: Can you tell me about your childhood?

IZ: I was born in Chicago. My father was actually American born. He was born in Chester, Pennsylvania, but his parents were from Ukraine. His parents ran a boarding house for the Ukrainian miners in Chester. In between the wars, they were able to travel back and forth to Ukraine a lot more easily than later. Eventually they settled in Ukraine where my father met my mother, married her and brought her back to America before the Second World War. My brothers and I grew up with very American influences because of my father, but my mother made sure that we learned about our Ukrainian heritage. I attended St. Nicholas Ukrainian Catholic School in Chicago, then a public high school. For a while I went to Loyola University. I thought that I was going to be a doctor (my father wanted me to be a doctor), but I was so bad at it, especially math. After many detours, I became a writer.

AK: When was the first time that you realized that you wanted to write or felt that you had to write?

IZ: I think that happened when I was about twelve. The Chicago Public Library had a book sale where I found this book by Edna Ferber. She was a very popular writer in the 1930's-1940's who wrote *Giant* and *Showboat*. She won the Pulitzer Prize too. Anyway, it was the first time that I had read a book written by a professional woman writer who talked about being a writer. I was never athletic as a child; I was sort of a kid who stayed inside and read a lot, so the idea that maybe I could be a writer as a grown up some day was very appealing to me. I really had no role models to follow, except for Taras Shevchenko. Then, in my twenties, with the women's liberation movement and people writing about their ethnic roots, I decided that becoming a writer was really something that I could pursue since many opportunities were opening for women. Even though I wrote very poorly in the beginning, I actually liked writing without having anyone guiding me along the way.

AK: Were your stories published?

IZ: Yes, many of my stories were published in small magazines and textbooks.

AK: So, actually you began writing seriously in your early twenties.

IZ: Well, in my late twenties. It took me a while – I was a late bloomer, and of course, it took some time to learn how to write well.

AK: I personally feel that we do not have enough books in English about the Ukrainian immigrants and

their contribution to the United States. What is your opinion on that?

IZ: I absolutely agree on that issue. I wish that more of our younger Ukrainian-Americans would write about their parents and grandparents and find out what and how they came and survived this country and about their lives in Ukraine. If we don't write about our own lives, our own collective consciousness, somebody else will. And usually they will do it wrong or in a way that misrepresents us. We ourselves need to represent who we are as a people particularly in this country because we are not well liked sometimes, and it shows in some of the books that I have read about Ukrainians. I think it is very important that we have a voice of our own in American and world literature. And for that to happen, we need more writers.

AK: Have you considered writing more about that topic?

IZ: Oh, I am always writing about Ukrainians. I just cannot get away from it. I try, I really try, but I just can't seem to get away from writing about Ukrainians and their world. I guess writers generally write about what they know or what they want to know more about, I think it's the latter with me. Growing up in a Ukrainian neighborhood in Chicago, I always felt like an outsider. I didn't belong to Plast or SUM because I didn't know the language well enough. But when I went to college and other places that were far away from home, I realized Americans found me interesting because of my Ukrainian background. I was more Ukrainian among the Americans than I was with other Ukrainians. So, writing about things Ukrainian allows me to feel reconnected to the Ukrainian culture and people as much as I can. As an artist – and writers are artists – I guess I will always feel marginal in most groups anyway. Well, except with other artists.

AK: So far both of your books are fiction.

IZ: Yes, that is true.

AK: Have you considered writing non-fiction? Maybe like biographies?

IZ: Not at present. Maybe some day I might write a memoir or a traveling journal. I really love fiction, I love stories – that is my first love. In fiction, I create my own world and situations. Some parts are true, but basically they are conjured out of my own imagination.

AK: Even your fictions have a bit of historical background, do they not?

IZ: A little, but I deviate. People always think that I do a tremendous amount of research and I don't. I try to follow the advice of the American writer, Thornton Wilder, who said to write the story first, and then do the research.

AK: As former and Honorary President of the UN-WLA I know that there are no biographies or books

written about my predecessors, nor have they written their own memoirs themselves. Since 1925 we have had many women activists and one that comes to mind at this moment is Mary V. Beck who is 94 years old, an attorney and a great orator. Have you heard about her?

IZ: Yes, I have heard about her achievements. Have you considered publishing her speeches? In her lifetime she must have given hundreds of speeches as a politician and an activist.

AK: What is your opinion of the Ukrainian women's organizations?

IZ: They have always been incredibly important to the Ukrainian American community and they are always on the forefront of things, whether political, cultural or on issues of human rights and health. The women's groups always do important work especially for other women and children. I have a tremendous respect for them and their activities.

AK: What is your feeling about the feminist movement of the 1970's in the USA?

IZ: I was active, and my first publications were in feminist magazines. I was co-editor of a magazine collective in Boston called *Women of Power*. Now, looking back in what is a post feminist era, I find that I was too militant. I don't espouse it anymore in the same way – it was too extreme ideologically, and I can't agree with them, especially with the overt male bashing I witnessed. What they started was wonderful and exciting at the time, and raised my consciousness to achieve things and have choices that previous generations of women did not have. They had accomplished many things that we take for granted now. I have to give them a tremendous amount of credit and my gratitude. I also learned over the years that militancy in any ideology is usually self-defeating and dangerous.

AK: As a moderate now (versus militant before) do you feel that women have achieved it all?

IZ: Economic restrictions still exist in many professional fields. There is still a glass ceiling in many professions. Ageism is prevalent too. Middle-aged women are subtly discriminated against. Men too. I think we still haven't dealt adequately with child-care and health issues for women in America. The global trafficking of women and children is a horrendous crime that most governments are not preventing mostly because it's so lucrative. Globally, women are still second class citizens. Thank God for the UNWLA and other NGO's who speak out and fight on their behalf.

AK: When you worked as a journalist for the newspapers, did you find that you were discriminated against?

IZ: No, not really. At least not to my face. Oh, well, people always joked about my last name – how hard it was to pronounce. I remember I called a librarian for some information about a story I was working on. I

was a reporter then, and was about to bring out *The Sky Unwashed*. We were talking about books, and she wanted to know my name. I told her. She said, "Oh, I hope you're not going to use that for your book." I said Americans can pronounce Solzhzenitsyn and Dostoyevsky well enough, so they can learn my name too.

AK: You mentioned you are planning a Creative Writing course for beginners.

IZ: Yes, I'll be teaching fiction writing in January 2003. It's a 10-week course on the Internet.

I am looking forward to this.

AK: If someone were to ask you – who are you? How would you answer?

IZ: I am an American, but I am Ukrainian as well. I am a Ukrainian-American.

AK: Have you ever been in a situation when someone spoke against your background?

IZ: Not that I recall here in the USA.

AK: Is there a message you would like to give to the readers of *Our Life*?

IZ: I think that I would like to see more Ukrainian American women writers, particularly writing in English. It's one thing to tell each other who we are and it is another thing to tell Americans who we are in the society that we live in. It is very important that we have a body of literature in this country about Ukrainians and about Ukrainian Americans, which is what I am trying to do. Alas, I am only one person and I am writing what I can write. But there is so much history, there is so much going on, there is so much about who we are as a people in this country and other places that is so rich and fascinating that we desperately need more writers. Many stories are waiting to be told, especially by women.

AK: Please tell me and our readers about your new book to be released in April 2003.

IZ: *When Luba Leaves Home*. This is a collection of interrelated short stories. Some were published and some were not. Now they are all together in this book. Luba is a young woman about 19 years old. Actually she was born in Germany in a DP camp, and along with her older brother and the family, comes to live in Chicago. It takes place in the 1960's. She's a college student who decides that she wants to become an American. So she changes her name to Linda. She tries to escape the neighborhood where the other Ukrainian emigres live and she gets her own car. She also experiences the political and emotional conflicts brewing in the country because of the war in Vietnam. Luba tries to find herself in the two cultures – one Ukrainian and one American.

AK: I thank you very much. I am sure that our readers will find your new book fascinating and many of them most likely will relate to the story it portrays.

UNWLA Branch 4 Hosts Regal Fantasy: An Unusual Fashion Show

by Tyrsa Pavlak

Oranta

On November 3, 2002, UNWLA Branch 4 of the Piscataway, New Jersey area hosted a fashion show and luncheon in the reception hall of St. Andrew's Ukrainian Orthodox Church in South Bound Brook, New Jersey.

The hall, decorated by branch members, reflected the golden Fall harvest season. There were large displays of chrysanthemums, and tables were covered with orange and cranberry-colored tablecloths. Each table had a centerpiece consisting of a gold charger plate holding a crystal vase filled with cut mums. A hot chicken dinner, complete with a fine white wine, was prepared and served by the Sisterhood of St. Andrew's Church.

Aptly named "Regal Fantasy," the fashion show centered on beautiful, knitted wearable outfits created by designer Tamara Massalska. This original collection of fourteen pieces was one of the few things that Ms. Massalska was able to take with her from her beloved Kyiv when she immigrated to the United States in 1991.

For her stunning creations, the designer took her inspiration from Ukrainian themes of folk art, architecture, song, and poetry. Each piece has a name, and during the show, as pretty, young models showed off her work, the artist recited the story behind it. One of her most striking creations is called "Chornobyl," a slim tube of a dress featuring red and gold flames woven into the bodice and dark bat wing sleeves. Also very popular with the guests attending the event were "Chervona Kalyna," a traditional Ukrainian costume recreated in a machined knit design, and "Independent Ukraine – Our Flag," knitted with blue and gold yarn, and incorporating a trident design (front and back), large full sleeves, and a headdress resembling a crown.

The piece de resistance was "Oranta," an ornate creation honoring the mosaic of the Virgin of Oranta, which adorns the Cathedral of St. Sofia in Kyiv. Red, gold, and blue bands, interwoven with metallic threads in geometric design, form a v-shaped plastron collar and vertical center band. The piece is complemented by a cap, which is woven of gold metallic wool and resembles a halo.

While the highlight of the event was the fashion show, branch members were also honored to host a special exhibit of art works created by Ms. Massalska's son, Andrei Poteryaylo. The artist displayed several of his oil paintings and graphic projects commissioned by various American magazines. For our event, Mr. Poteryaylo graciously took on the task of designing the promotional flyer and the program booklet.

Guests were entertained by Alla Kutsevych, an accomplished singer and bandura artist. Dressed in a lovely costume from Poltava, Ms. Kutsevych garnered much applause and audience participation. She also had the good fortune to win the huge door prize, a basket of assorted wines and fine foods. The large mum displays were also given away to happy winners.

The program also included a silent auction, with guests bidding on many splendid items. These were distributed at the end of the afternoon by the lovely models, still dressed in Ms. Massalska's elegant creations. The models were Renata Bokalo, Christine D'Agostino, Solomiya Fedyna, Kelly Goodwin, Nattalka Hutsul, Natalie Lyszyk, Alekca Milanytch, Christina Ratycz, Marina Shapovalenko, and Deanna Stawnychy.

Making Your Contributions Pay Off

When preparing your 2002 federal tax return, don't forget your contributions to charitable organizations. Your donations can add up to a nice tax deduction if you itemize on IRS Form 1040, Schedule A.

To be deductible, contributions must be made to *qualified organizations*. Organizations can tell you if they are qualified and if donations to them are deductible. The IRS website at www.irs.gov also has an Exempt Organization search feature to help you see if an organization is qualified.

If your contributions entitle you to goods or services, including admission to a concert, banquet, theatrical performance, or sporting event, you can deduct only the amount that *exceeds* the fair market value of the benefit you receive in return. Because you need to know the value of the goods or services, the charitable organization is required to provide a *written disclosure statement* if your payment to the organization exceeds \$75.

Example: You give \$100 to a charitable organization in exchange for a ticket to a banquet sponsored by the organization. Because your payment to the organization exceeds \$75, the organization furnishes you a written disclosure statement informing you that the value of the dinner is \$30. Your tax deduction is \$70.

For a contribution of \$250 or more, you can claim a deduction only if you obtain a *written acknowledgment* from the qualified organization. Generally, you can deduct your cash contributions, as well as the fair market value of any property you donate, to qualified organizations. You can also deduct contributions in the form of *unreimbursed expenses*, for example, out-of-pocket transportation costs you incur in order to perform donated services for a charitable or-

ganization. However, to deduct any single unreimbursed expense of \$250 or more, you must obtain a written acknowledgment from the organization.

Example: You are chosen to represent your branch or chapter at the annual convention of a charitable organization. You pay the \$400 airline ticket to travel to the convention out of your own funds, and the organization does not reimburse you. To claim a deduction for the \$400, retain a copy of your ticket and obtain from the organization a description of the services you provided, along with a statement from the organization that you received no goods, services, or any other form of reimbursement.

For substantiation and disclosure requirements for organizations such as charities and churches that receive tax-deductible charitable contributions and for taxpayers who make contributions, see new IRS Publication 1771. For information about organizations that are qualified to receive charitable contributions, see IRS Publication 526, which also lists the contributions you can (and cannot) deduct. For assistance in valuing donated property, see IRS Publication 561. You can download all IRS publications at www.irs.gov or order them by calling (800) 829-3676. Telephone assistance specific to exempt organizations is available toll-free at (877) 829-5500.

Oksana Xenos is an attorney and tax law specialist with the U. S. Department of Treasury in Washington, DC. Ms. Xenos received her law degree, as well as her MA and BA from Wayne State University. A member-at-large, she serves as parliamentarian of the UNWLA. The information provided here is of a general nature and is not intended to address the specific circumstances of any individual.

ВІСТІ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ГОЛОВА СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

**СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ВІТАЄ
НОВОСТВОРЕНИЙ 128-ий ВІДДІЛ СУА
В ОКРУЗІ ФІЛЯДЕЛЬФІЇ.
БАЖАЄМО БАГАТО УСПІХІВ, ЗАДОВОЛЕННЯ
І КОРИСНОЇ ПРАЦІ В ОРГАНІЗАЦІЇ
ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ,
РОЗКИНЕНОГО ПО ЦІЛОМУ СВІТОВІ.**

Дорогі!

Комісія у справах жінок в ООН щорічно у місяці березні відбуває засідання під час якого порушується питання, критичні для жінок. Перед цією датою відбуваються підготовчі наради відносно запланованих тем. Цьогорічна сесія відбуватиметься від 3 до 15 березня. Пекінська конференція Об'єднаних Націй у справах жінок схвалила Платформу Дії, яка виділила 12 критичних тем, які ставляться на рівні державної політики. Ці теми були опрацьовані в Комісіях статусу жінки, сесії, де учасниками є офіційні репрезентанти держав і неурядових організацій.

Комісія має завдання розглядати справи, творити комітети для розгляду подробиць у вибраних темах, за які постійно треба боротися для розвитку жінок і їх статусу. У 2003 р. тема "Участь жінок і доступ до масмедій, інформаційної і комунікаційної технології: вживання як засіб для поступу і уповноваження жінок".

Вживання вищезгаданої техногогії для поступу жіноцтва допоможе у гендерному баянсі, що визначає систему проживання жінок і чоловіків. Тут ідеться не про біологічне становище жінки, а соціальні, політичні та економічні. Жінки зможуть забирати позиції у публичному житті та підсилити можливість у вивченні різних проблем, особливо на відтинку здоров'я, масмедій та інших комунікаційних технологій. На той час свій справжній імідж жінки бутуть мати в мідіях, який так часто є негативно представлений.

Проблема участі (або неучасті) жінок у процесі розв'язання гендерного питання зростає у світі, хоч усі підходять до цієї справи інакше, однак жінки у цілому світі бажають дійти до своєї поставленої мети.

Зростає усвідомлення, що коли жінки не включені в процес прийняття рішень, на цім тратить ціле суспільство. Жінки повинні мати вплив, як рівноправні громадяни свого суспільства. На це потрібно звертати увагу в усіх ділянках і постійно їх удосконалювати. Усі чотири Всесвітні конференції ООН для жінок це завдання порушили, а жінки слідкують за прогресом їх виконання.

Технологія зблизила світ. Сьогодні інформація проходить швидко і розмірно малим коштом. Весь світ покритий "Всесвітньою павутиною", де можна мати безмежний доступ до інформацій. Можна знайти різні цікаві інформації, як от: документи ООН, публічних бібліотек, світові новини та багато іншого.

Подаю лише одну маленьку частину звідомлення із підготовчої сесії до Комісії у справах жінок, яка буде порушувати згадану тему.

Погляньмо на свою організацію та застановімося де ми є в тім технологічнім швидкім світі. Чи коли-небудь буде можливість подавати Окружним Управам та відділам електронною поштою

інформації, обіжники та інші матеріали. Це б дійсно заощадило нам багато праці та грошей. Але ми вже є в дорозі до цього процесу, повідомлення про засідання Екзекутиви СУА здебільша надсилаємо електронною поштою. Це початок. СУА має свою електронну пошту, яку знайдете на четвертій сторінці обкладинки журналу “Наше Життя”. Листи на адресу СУА приходять з різних частин світу та на різні теми, цей швидкий процес несе додаткову працю, яка вимагає термінового полагодження. У праці над журналом “Наше Життя” також використовуємо електронну пошту.

Вебсторінку СУА в коротці будемо дещо міняти та доповняти. Ми маємо добровольця на нового “Web master” – Тамару Тершаковець. При цій нагоді пригадую, що інформації про Ваші імпрези потрібно пересилати до СУА.

Для людей старшого віку, щораз частіше відкриваються комп’ютерні майстерні, де можна навчитися цієї не нової системи безкоштовно. Для багатьох це може бути чудове “гоббі” з виходом у широкий світ.

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ

19 жовтня 2002 р. відбулося засідання ширшої президії Світового Конгресу Українців у Канаді. З’їзд Світового Конгресу Українців відбудеться 18-21 серпня 2003 р. у Києві. Інформацію про Конгрес подано на вебсторінці www.ukrainianworldcongress.org.

13 жовтня відбувся День союзняки Округи Нью-Джерзі, на якому виступила зі словом референтка стипендій Марія Полянська.

23 жовтня Світова Федерація Українських Жіночих Організацій відбула передконвенційні наради, на яких голова СУА запропонувала союзняк Марію Крамарчук, Ірину Руснак і Ольгу Ставничу на звання почесних членок СФУЖО.

24-27 жовтня відбувся у Торонті, Канада, VIII Конгрес СФУЖО. СУА прислуговує згідно зі статутом 13 делегатів. Ними були: Почесна голова СУА Анна Кравчук, голова СУА Ірина Куровицька, заступниця голови у справах культури Оксана Фаріон, кореспонденційна секретарка Іванна Ганкевич, яка виконувала обов’язки протоколярної секретарки на Конгресі СФУЖО, редактор журналу “Наше Життя” Ірена Чабан, референтки Суспільної опіки Варка Бачинська і стипендій Марія Полянська. Голови Окружних Управ: Наталія Гевко (Дітройт), Марта Стасюк (Північний Нью-Йорк) і Іванна Шкарупа (Огайо). До делегації увійшли голова 17 Відділу у Маямі, Фл. Ірина Дзюбинська, Іванна Мартинець (Нью-Джерзі). З уряду СФУЖО – Наталія Даниленко, член Контрольної комісії Надія Шмігель

9 листопада відбулося засідання Екзекутиви СУА.

19-25 листопада голова СУА Ірина Куровицька і референтка Суспільної опіки Варка Бачинська перебували в Україні, щоб особисто передати подарунки дітям, осиротілим після нещасних випадків у шахтах і ушкодженим на летовищі у Львові влітку цього року.

17 листопада редактор журналу “Наше Життя” Ірена Чабан прочитала доповідь про Ладю Могилянську на святкуванні століття з дня народження поетеси у 124-му Відділі СУА у Ст. Пітерзбурзі, Фл.

23 листопада у Києві відзначено річницю голодомору. Голова СУА взяла участь у церемонії.

7 грудня святково відзначили 25-ліття священства владики Василя Лостена. Голова взяла участь у Богослуженнях і бенкеті.

7 грудня відбувся бенкет ОЖОЧСУ, в якому СУА репрезентувала референтка стипендій Марія Полянська.

8 грудня відбулося піднесення останньої балі на будові Українського Музею. Голова СУА – організації, що була засновником музею – перша підписувала цю балю, а тоді інші.

9 грудня в Плаза готелі відбувся бенкет, який улаштував Український Інститут Америки та на якому надав звання “Українця Року” мерові міста Києва Олександрові Омельченку. Голова СУА

Ірина Куровицька, редактор журналу “Наше Життя” Ірена Чабан, голова Окружної Управи Нью-Йорку Надія Савчук та багато інших членів СУА взяли участь. Усі покривали кошти бенкету особисто.

7 грудня відбулося відкриття виставки “Ренесанс Києва” в Українському Інституті Америки. Голова та багато членок СУА взяли участь.

11 грудня відбувся брифінг в Білому Домі. СУА репрезентувала парламентаристка нашої організації д-р Оксана Ксенос. Про перебіг нарад вона подала звіт до англомовної частини нашого журналу.

12 грудня відбулося прийняття у Постійному представництві України при ООН, на якому відзначували “День війська України”. Голова СУА взяла участь у святковому прийнятті.

14 грудня відбулося засідання Екзекутиви та скромне Різдвяне прийняття. Було вручено грамоти Президента України референткам Суспільної опіки Варці Бачинській і стипендій Марії Полянській. Того самого вечора відбулося прийняття в УККА, на яке ми були запрошені та взяли участь.

20 грудня Округа Нью-Йорк відбула Різдвяну зустріч “Засвічення ялинки”, на якому голова СУА вручила грамоти Президента України колишній референтці Суспільної опіки Надії Шмігель, Ромі Кекіш, Анні Рак, Оксані Лопатинській. Не прибула на цю церемонію Ліда Черник, яка очолювала референтуру Суспільної опіки 12 років, та переслано грамоту колишній референтці стипендій Любі Більовщук за її 9-літню працю.

11 січня голова взяла участь у різдвяній зустрічі на відзначенні дня янгола Владики Василя Лостена у Стемфорді.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГІ І ВІДДІЛІВ

Щедрий Вечір 83-го Відділу СУА.

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР

18 січня ц. р. в Пластовій домівці зішлись членки 83-го Відділу СУА з родинами і гостями, щоб відсвяткувати традиційний Щедрий вечір. 70 осіб займали місця коло столів, святково прибраних імпрезовою референткою

Відділу Іреною Стецьків. Залю і сцену прибрали пластуни. На сцені, де сяяла ялинка, стояв стіл з трьораменим свічником.

Голова Відділу Стефанія Косович привітала ігумена церкви св. Юра о. Марія Дациши-

на, настоятеля церкви св. Володимира Івана Лишка з дружиною, диякона Юрія Малаховського, гостей та учасниць свята. Отці прочитали молитву.

Під час вечері Ірена Стецьків провадила святкову програму. Вірш Ольги Гаєцької прочитала голова Округу Нью-Йорк Надя Савчук. О. Гаєцька розказала про традиції щедрого вечора. На сцену запросили членок з чоловіками – учасників хору “Думка” Я. Слижа, Ю. Штогрин, М. Гірняка, І. Ядлицького, О. Гаєцьку, Л. Закревську, Д. Дроздовську, Р. Шуган, С. Косович, Л. Лопатинського, А. Рейнарівича, В. Сафіяна, К. Легку. Акомпанювала І. Чума.

С. Косович прочитала вірш В. Пясецького “Шляхи”. Опісля всі присутні колядували. Н.

Савчук прочитала вірш “Щедрий вечір”, а тому присутні заспівали “Многая літа” Галині Оберишин, яка того дня мала свої уродини.

При колядуванні і традиційній вечері весело промайнув час. С. Косович подякувала всім, хто причинився до успіху цього вечора. У господарській комісії були Н. Гірняк, М. Шепарович, С. Косович, А. Сафіян. Щиро дякуємо Марії Шепарович, яка замовила традиційні страви. Наприкінці о. Марію й о. Іван провели молитву подяки.

У родинній атмосфері гості і членки Відділу ще довго колядували, згадуючи святкові звичаї і рідних на Україні.

Володимира Біланюк,
пресова референтка Відділу.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 83-ГО ВІДДІЛУ СУА, НЬЮ-ЙОРК, Н.-Й.

11 грудня відбулися загальні збори 83-го Відділу СУА в Нью-Йорку.

Предсідником зборів була Анна Рак, секретарювала Олександра Юзенів.

Нову Управу на 2003 р. вибрано у такому складі: голова Відділу – Стефанія Косович, заступниця голови – Катря Червоняк, кореспонденційна секретарка – Анна Сафіян, протоколярна секретарка – Наталія Дума, скарбник – Лідія Закревська.

Референтки: організаційна – Орися Лопатинська, культосвітні – Дарія Якимчук і Клавдія Грицик, імпрезова – Ірена Стецьків, виховна – Дарія Генза, скарбник і опікунка світлички – Анна Рак, пресова – Володимира Біланюк, суспільної опіки – Дарія Дроздовська, стипендійна – Марія Шепарович, музейна – Ярослава Лучечко, господарські – Анастасія Гірняк, Марія Луцик, Оксана Лопатинська, архівар – Марта Данилюк.

Контрольна комісія – Олімпія Роговська, Марія Штогрин, Леся Голюка.

Номінаційна комісія – Олімпія Роговська, Рома Шуган, Євгенія Чума.

ЗВАЖАЮЧИ НА ФІНАНСОВІ ТРУДНОЩІ НАШОГО ЖУРНАЛУ,
83-Й ВІДДІЛ
ЗНОВУ ЩЕДРО ВІДГУКНУВСЯ,
ПРИЗНАЧИВШИ 1,000 ДОЛ.
НА ПРЕСОВИЙ ФОНД.

Щиро дякуємо!

**ПРОСИМО ПРИЗВИЩА ПИСАТИ
ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ ОБОМА МОВАМИ!**

ВІДЗНАЧЕННЯ ЮВІЛЕЮ ЛАДІ МОГИЛЯНСЬКОЇ, ПАТРОНКИ 124-го ВІДДІЛУ

Дзвінка Голя, ведуча вечора.

Люба Мицук, голова Відділу.

“Ти тільки випадковий подорожній на запашнім, завітчанім шляху ...” – під таким девізом, взятим із “Осінньої поеми” Ладі Могилянської, 17 листопада 2002 р. проходив відкритий літературний вечір 124-го Відділу Союзу Українок Америки м. Ст. -Петерсбург, Флориди. Він був присвячений 100-літньому ювілею патронки цього Відділу Ладі Могилянської.

Два роки тому 124-ий Відділ вибрав собі за патронку мало відому нам мужню жінку, світлої пам'яті українську поетесу Ладю Могилянську. Цей вибір і спричинив до того, що було віднайдено ще одну “загублену краплю” нашої національної гордості і нашого культурного надбання, кинуту сталінським режимом у забуття. Багато матеріалів і відомостей про поетесу відшукала в Україні редактор “Нашого Життя” Ірена Чабан, яка і стала добровільним куратором 124-го Відділу.

Святковий настрій панував в гарно прибраній залі, де проходив мистецький вечір. Він почався славнем США, який заспівали союзники, та вступним словом голови Відділу Люби Мицук. Дуже зворушливою була урочиста хвилина покладання квітів патронці, коли кожна союзниця принесла квітку і додала її до китиці біля великого портрету Ладі Могилянської на сцені. Також слід відзначити гарну

традицію, яка склалася у Відділі, коли пісні, що виконуються під час проведення таких мистецьких вечорів, співають разом всі союзники. Це дає змогу жінкам, незалежно від віку, брати активну участь у мистецькій програмі.

На вечорі був представлений літературний доробок Ладі Могилянської. Були прочитані її поезії: “Осіння поема” (уривки), “Коліскова” – Іреною Куц, “Весняне” – Олею Черкас, “На коні” – Марічкою Бравн. На жаль, через відсутність деяких учасниць на вечорі прозвучали не всі поезії заплановані в програмі.

Цікаву доповідь про життя і літературну діяльність Ладі Могилянської та її оточення виголосила почесний гість ювілейного вечора Ірена Чабан. На закінчення вона прочитала поезію Ладі “Пелюстки троянди білої”.

На творчий вечір також були запрошені гості з інших відділів Союзу Українок Америки на Флориді, зокрема, із 17-го Відділу м. Маямі (голова Ірина Дзюбинська), з 56-го Відділу м. Норт-Порт (голова Орися Свистун) та хрещена мати 124-го Відділу Марія Наваринська.

Слід відзначити і влаштовану на вечорі виставку, яка представляла український народний одяг з теренів Полтавщини. Виставка була вміло підібрана союзницю Мірою Ганкевич,

Учасниці ансамблю "Українська збіранка".
Ліворуч О. Черкас, Л. Мицик, М. Маркевич, С. Боднар.

яка активно долучилася і до укладання всієї програми. Майже весь цей стародавній український одяг зберегла, а деякий навіть виготовила за старими зразками вже тут, в Америці, мати Міри Ганкевич – Домініка Голубицька. Цікаво було дізнатися, що стародавній одяг східної України відрізнявся майже в кожному регіоні, особливо за стилем вишивки.

Мистецька програма була продовжена віршем-присвятою Ладі Могілянській "Загублена крапля", який прочитала авторка вірша

Марина Маркевич, а музичний колектив "Українська світлиця", який є тут при місцевій парафії Греко-Католицької Церкви (керівник гітарист Ярослав Маркевич), виконав кілька ліричних пісень, присвячених пам'яті поетеси.

Голова Відділу Л. Мицик вміло організувала мистецьку програму і після заключного слова щиро подякувала всім учасникам і гостям за активну участь.

Ведуча мистецькою програмою Дзвінка Голя і всі союзнянки закінчили святковий вечір, співаючи всім нам відому "Вечірню пісню".

Теплі слова можна сказати і про тих союзнянок, які добре потрудилися і для святкової перекуски. Чарівні жіночі руки приготували смачні страви і печиво, тим самим продовжуючи традицію гостинної української господині. Трапезу благословив священник місцевої церкви о. Іван Стевенський.

Приємно було бачити, як тут, далеко від України, українці зберегли свій національний дух, свою національну гордість. В імені цього жінки, які належать до 124-го Відділу Союзу Українок Америки, відновили ще одну сторінку історії українського народу.

Марина Маркевич.

Хор 124-го Відділу СУА.

Спростування

У "Нашому Житті" за грудень 2002 р. у дописі "День союзнянки Округи Нью-Джерзі" (стор. 20) слід читати: "Виступ референтки Стипендійної акції СУА Марії Полянської".

У некролозі "Ольга Кручова Яримович" (стор. 25, ліва колонка, другий абзац) слід читати: "...св. п. Ольга Яримович з дому Кручова — мати відомого інженера астронавта Михайла Яримовича".

У журналі за січень ц.р. (стор. 31, права колонка) підпис мав бути: 119-ий Відділ Союзу Українок Америки, Йонкерс, Н.-Й.

50-літній ЮВІЛЕЙ 33-го ВІДДІЛУ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Членки Ювілейного комітету (ліворуч): М. Грабська, І. Кашубинська, М. Русин, О. Дем'янчук, Л. Боднар, Л. Медицька, О. Хміляк, С. Вільшанецька. Другий ряд: Д. Кульчицька, М. Футей, О. Шараневич, І. Шкарупа, І. Дубас, С. Балагутрак, Г. Ковалишин, Л. Гриців, Є. Бенко, І. Кріса, Н. Сікора.

2 листопада 2002 р. відбулося урочисте відзначення 50-ліття 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки у Пармі, Огайо, в Астродомі св. Йосафата. Для відзначення ювілею вибрали Комітет, який очолила Оленка Хміляк.

На сцені, прикрашеній квітами, висіла золотиста емблема з написом 50-ліття СУА. Голова Комітету привітала присутніх і відкрила святкову програму. Прапор СУА внесла Стефанія Балагутрак у супроводі Лукії Гриців і Люби Боднар, а також Почесної членки Округу і її голови Івонни Шкарупи та голови Відділу Ольги Хом'янчук. Після молитви СУА, яку прочитала Люба Боднар, тріо "Рідна душа" у складі Наталії Махно, Роми Конецької та Мішелі Житавки заспівало американський і український славень, членки Відділу заспівали славень СУА. Голова Відділу розказала про почини і досягнення Відділу упродовж цих п'ятдесят років.

Відділ заснували 26 жовтня 1952 р. Засновником і першою головою була вчителька і зразкова виховниця української молоді в Україні, переселенчих таборах та Америці, визначна громадянка Михайлина Ставнича. Крім М. Ставничої, у гурті засновниць були

Лідія Гладка, Стефанія Городиська, Володимира Баслядинська, Ірина Стахур, Павлина Мазур, Осипа Глінкевич, Ірина Салук, Іванна Яремко. Невдовзі Кількість членок у Відділі зростає до 92-х. Упродовж всього часу праця Відділу була зосереджена на допомозі людям, що потерпають від нестатків в Україні. При тому Відділ плекав українські традиції, звичаї, народне мистецтво, щоб передати ці духовні цінності молодому поколінню як найбільший скарб. Голова закінчила свій виступ подякою посестрам-союзницям за працю і з сумом повідомила, що за цей час відійшла у вічність 61 членка. Хвилиною мовчання вшанували їх пам'ять. Вітання та подяку за працю висловив голова У.З.Щ. мгр. Василь Ліщинецький. Голова Округу Іванна Шкарупа прочитала привітання і подяку членкам Відділу за зразкову працю від голови СУА Ірини Куровицької і Головної Управи СУА та вручила Грамоту Відділові його голові Олі Дем'янчук. Грамоти отримали також членки-засновниці і союзниці, які є членками Відділу впродовж 50 років: Емілія Волянник, Стефанія Городиська, Марія Адамович, Марія Грушкевич, Лідія Гладка, Стефанія Вільшанецька, Євгенія Гей-

ниш, Ірина Стахур, Володимира Баслядинська, а також помертню Михайлина Ставнича та Іванна Яремко.

Опісля під керівництвом учительки Надії Русенко діти світлички розпочали мистецьку програму. Головною точкою була інсценізація твору Лесі Українки “Сім струн”, сценарій до якої написала Оксана Шараневич. Вірші Л. Українки при акомпаніменті на бандурі Катрусі і Діяни Лис прочитали Ореста Ковч, Зоряна Клебаник, Вікторія Кілярська, Галина Ковалишин, Галина Семенюк, Оксана Петрів і Надія Скабик та Оксана Шараневич. “Колискову” виконало тріо “Рідна душа”. Учениці катедральної школи св. Йосафата під проводом учительки Анни Завадівської водили хорівод “Веснянка”. Виставки архіву СУА приготували Ірина Кашубинська, Лукія Гриців та Євгенія Бенко.

Перед вечерею молитву прочитав о. Василь Петрів. Столи були гарно прикрашені золотистими хризантемами.

З нагоди ювілею Відділ видав ошатну Ювілейну книжку з емблемою СУА на обкладинці. Книжка містить світлини заслужених членок 33-го Відділу, історію Відділу та привітання від Владики Роберта, місцевих парохів обох віровизнань, привітання від 12 і 8

Голова Округи Іванна Шкарупа (праворуч) передає Грамоту голові Відділу Олі Дем'янчук.

Відділів СУА у Клівленді та різних місцевих організацій. Мистецьке оформлення книжки і залі, в якій святкували ювілей, виконала Дарія Кульчицька.

Свято закінчили молитвою і побажаннями успішної дальшої праці для добра рідного народу.

Л. Мичковська,
пресова референтка Відділу.

ВІДЗНАЧЕННЯ 50-ЛІТТЯ 13-ГО ВІДДІЛУ

13 жовтня 2002 р. 13-ий Відділ СУА ім Уляни Кравченко урочисто відсвяткував свій 50-літній ювілей. Всі членки і гості взяли участь у Богослуженні, а відтак переїхали до гарного ресторану, де відбувся святковий бенкет. У просторій залі на стіні висів плякат з емблемою СУА і написом золотими буквами “50-ліття 13-го Відділу СУА”. Всі членки були одягнені у вишиванки. На окремому столі можна було оглянути священничі ризи, які членки Відділу подарували місцевій церкві та фотоальбом із світлинами членок Відділу. Відділ також подарував церкві вишивані скатерті і український прапор.

Свято відкрила і провадила ним голова Відділу Христина Плюта. Марія Венчак і

Барбара Рівера внесли прапори. Союзнянки заспівали славень СУА. Ведуча запропонувала хвилину мовчання для вшанування пам'яті членок, які відійшли у вічність. Молитву провів о. парох Василь Бунік. Голова СУА Ірина Куровицька привітала з 50-літнім ювілеєм, виголосила змістовну промову і вручила Грамоту вдячності. З ювілеєм привітала також голова Філядельфійської Округи Христина Хомин-Іжак. Голова Відділу представила гостей, між якими були заступниця голови СФУЖО Наталія Даниленко, голова ЗУДАКУ Лариса Кий і священники. За окремим столом сиділи колишні голови Відділу Лідія Кий, Емілія Павлюк і Марія Венчак (не змогла бути Тамара Рац). Голова СУА Ірина Куро-

Членки 13-го Відділу, перший ряд, ліворуч: Н. Баган, Л. Грабова, Л. Кий, А. Візняк, І. Назаревич, Е. Павлюк. Другий ряд: І. Куровицька, Х. Хомин-Іжак, М. Клюка, С. Корчинська, М. Венчак, Р. Малиновська, Д. Рустак, М. Козак, Х. Матійків, Х. Плюта, Н. Буник, І. Лонг, А. Шляхтун, В. Ревіра. Відсутні І. Сольчаник, С. Мельник, Я. Шабатура, Т. Рац.

вицька нагородила відзнакою членок, які були у Відділі 50 років: – Ірину Назаревич, Анну Візняк, Софію Мельник і Ярославу Шабатуру.

Після обіду Ірина Назаревич розповіла про історію Відділу, Меланія Козак переклала англійською мовою.

У мистецькій програмі Христя Матійків, Ірина Лонг і Дарія Рустарк співали українські народні пісні, Анна Візняк читала гуморески.

Після того зачитали привітання від Відділів СУА, і всі присутні заспівали членкам Відділу "Многая літа". Наприкінці виступило наше музичне тріо. Свято закінчили молитвою, яку прочитав о. Я. Озланський. До успішного проведення свята причинилися гарно оформлені двомовні програмки та активна участь філядельфійських союзниць.

Лідія Грабова, пресова референтка.

Учасниці ювілею, ліворуч: Х. Хомин-Іжак, А. Візняк, І. Назаревич, І. Куровицька, Х. Плюта.

ДОБРОДИЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"

ПОЖЕРТВИ ЗА ГРУДЕНЬ 2002 р.

1,200 дол. – Орест і Лідія Білоуси Родинна Фондація; **1,000 дол.** – Окружна Управа СУА в Нью-Йорку; **100 дол.** – 35-ий Відділ СУА в Озон-Парку, Н.-Й.; **по 20 дол.** – Марія Дозорська, Неоніля Кузич; **по 10 дол.** – д-р Лідія Лашевич, Лідія Захарків, Софія Леськів, Ірена Соболь, Оксана Мельникович, Малина Дзюба, Текля Гусяк; **по 5 дол.** – Віліям Никорчук, Стефанія Брезден, Надія Дидинська.

З НАГОДИ

З нагоди 50-го ювілею подружжя Володимира і Ольги Гринків складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд і висловлюємо щирі бажання многих літ та міцного здоров'я. **Зеновій і Оксана Стельмахи.**

Неприйнятій Іреною Чабан гонорар **50 дол.** за доповідь про Ладю Могилянську у 100-ліття з дня її народження складаємо на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя". **124-ий Відділ СУА, Флорида, голова Люба Мицик.**

Щира подяка д-р Іванні Ратич за видану і переслану мені книжку "Листи так довго йдуть ...". З вдячності складаю **10 дол.** на Пресовий Фонд.

Надія Бігун.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

In loving memory in lieu of flowers to the Owechko family, Denver Branch 38 herewith includes a \$ **25.00 check**. The recent passing of Dr. **Iwan Owechko** has the entire community grieving, but celebrating his vigorous, patriotic and very honest life. His wife, Mrs. Lydia Owechko, a hard-working member of our Branch, will have his cherished poetry and lifetime writings about his

beloved Ukraine – our sincere condolences.

Nadija A. Myronenko, Treasurer,
UNWLA BR, 38, Denver, CO.

Замість квітів на могилу членки 91-го Відділу бл. п. **Марії Галуски** склали: **25 дол.** – 91-ий Відділ СУА; **по 10 дол.** – Оля Цегельська, Надія Цегельська, Богданна Михайлів. **Разом 55 дол.**

Богданна Михайлів, секретарка
91-го Відділу СУА у Бетлегемі, ПА.

У світлу пам'ять членки-основниці і голови 82-го Відділу СУА бл. п. **Ольги Гірної** складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя". Шановному чоловікові Іванові і родині висловлюємо глибокі співчуття. **Членки 82-го Відділу СУА.**

Замість квітів на могилу бл. п. **Ліди Лемішки** складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя". Родині з глибини серця висловлюю співчуття. **Леся Яцкевич.**

Замість квітів на могилу бл. п. мгр. **Романа Равлюка** 89-ий Відділ СУА складає **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу. Дружині, дочці і зятєві висловлюємо глибокі співчуття.

Мелянія Кокорудз, референтка
суспільної опіки 89-го Відділу СУА.

У пам'ять бл. п. **Стефана Турчана**, брата членки 83-го Відділу СУА **Марії Палій**, на Пресовий Фонд журналу склали: **по 50 дол.** – Ярослава і Іван Лучечки, Лідія і Андрій Закревські; **25 дол.** – Люба і Павло Михалевичі; **по 20 дол.** – Марія і Юрій Штогрини, Микола Галів. **Разом 165 дол.**

ЩИРО ДЯКУЄМО!

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИСТОПАД І ГРУДЕНЬ 2002 р.

У світлу пам'ять бл. п. **Юстини Корж**, матері чоловіка нашої членки **Ольги Корж**, родина і приятелі склали (через 59-ий Відділ) "Бабусям" в Україні: **500 дол.** – **Юрій Корж**; **по 50 дол.** – **Василь і Ольга Коржі**, **Іван і Таїса Коржі**, **Теодор і Параня Кузьмови**, **Ірина Паламар**, **Орест і Марійка Поліщуки**, **Василь і Оксана Палійчуки**, **Марта і Юрко Татчини**, **Доня Гой**, **Іван Марковський**, **Людмила Хай**, працівники Кредитівки в м. Балтиморі, **Люба і Роман Книші**; **30 дол.** – **Сте-**

пан і Оксана Чорні; **по 25 дол.** – д-р **Андрій Лемішка**, **Микола і Оксана Коропецькі**; **20 дол.** – **Ганна Самутин**; **по 10 дол.** – **Дмитро Тимюк**, **Анастасія Олексюк**. **Разом 1,220 дол.**

Членки 59-го Відділу висловлюють щирі співчуття родинам пп. **Коржів і Кузьмових.**

Ганна Самутин.

На допомогу "Бабусям" і сиротам в Україні **113-ий Відділ СУА** склав **200 дол.**

У світлу пам'ять бл. п. Василька Потієнка, який загинув в автомобільній катастрофі, складаємо **25 дол.** на Фонд Суспільної Опіки (через 49-ий Відділ СУА).

Батькам Тасі і Юрієві з родиною висловлюємо найглибші співчуття.

Оксана і Михайло Салдита з родиною.

Please accept my donation of **\$250** for the needy Grandmothers Orphans in Ukraine. **Mike Mackin.**

Управа і членки 12-го Відділу СУА ім. Олени Пчілки в Клівленді склали **500 дол.** "Бабусям" в Україні.

Дарія Федорів, голова Відділу.

Люба Федорів, скарбник.

У пам'ять **Анни Івасько** "Бабусям" в Україні склали (через 90-ий Відділ СУА): **25 дол.** – Віра Савчин; **20 дол.** – Роксоляна Гіліцінська; **10 дол.** – Євгенія Подоляк; **по 5 дол.** – Жайн Лапотес, Анна Максимович, Надя Петрик, Марія Тимчук, Надя Лучанко, Крістіна Їжак. **Разом 85 дол.**

Віра Савчин, скарбник.

У світлу пам'ять бл. п. Іларія Голіята сиротам в Україні складаємо **25 дол.**

Анна і Григорій Гіни.

У пам'ять **Стефи Цегельської** членки 33-го Відділу на подорож дітей з Херсонщини до Галичини склали: **25 дол.** – Ніна Панчак; **по 20 дол.** – Люба Боднар, Ярослав Кришталович, Анна Столяр; **по 10 дол.** – Марія Максимів, Віра Панчак, Я. і Н. Русенки. **Разом 115 дол.** **Лукія Медицька**, скарбник Відділу.

У пам'ять дорогої мами св. п. **Стефанії Цегельської** на допомогу "Бабусям" і сиротам в Україні складаю **1,000 дол.** (через 33-й Відділ СУА).

Роман Цегельський.

На допомогу "Бабусям" в Україні 33-й Відділ СУА ім. Лесі Українки в Пармі, Огайо, складає **500 дол.**

Лукія Медицька, скарбник.

На допомогу "Бабусям" в Україні складаємо **50 дол.**

Олександр і Софія Соколишини.

На різдвяні дарунки сиротам у місті Суми на Україні 29-й Відділ СУА в Чикаго склав **300 дол.**

Олія Кокорудз, голова Відділу.

На допомогу "Бабусям" в Україні **25 дол.** склали **Микола і Софія Леськови.**

На допомогу сиротам в Україні **30 дол.** склала **Іванна Жовнір.**

На допомогу сиротам в Україні **25 дол.** склала **Марія Кузьма.**

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

На медичну допомогу дітям в Україні членки 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки в Пармі, Огайо, склали **1,000 дол.** **Лукія Медицька**, скарбник.

На медичну допомогу дітям в Україні членки 35-го Відділу СУА в Озон-Парку, Нью-Йорк склали **100 дол.** **Зинаїда Левицька**, скарбник.

У світлу пам'ять **Марії Ходновської** на порятунок хворої лейкемію дитини у Львові **200 дол.** склав **Нестор Ходновський.**

МОЛОКО І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

На сніданки дітям в Україні 113-й Відділ СУА склав **100 дол.**

У п'яту річницю відходу у вічність мого чоловіка бл. п. **Юрія Голюки** на сніданки школярам України складаю **100 дол.** (через 83-й Відділ СУА).

Лєся Голюка.

Замість квітів на могилу швагра **Олександра Голюки** на сніданки школярам України складаю **100 дол.** (через 83-й Відділ СУА).

Лєся Голюка.

На сніданки наймолодшим школярам України складаємо **50 дол.**

Олександр і Софія Соколишини.

На сніданки дітям в Україні дарую **20 дол.** **Ольга Котульська.**

На сніданки школярам України членки 65-го Відділу склали: **30 дол.** – Василь Кеє; **по 20 дол.** – Анна і Анастасія Литвини, Ростислав і Галя Ратичі, Ольга Хомут, Іванна Ратич, Микола Бойко, Роман Старожитник, Порфірій Т. Панкевич, Оля Городецька, Євген і Марія Осціславські, Іван і Наталка Головінські; **по 15 дол.** – Віра і Роман Головінські, Г. Бацвин; **по 10 дол.** – Геня Панів, І. Ставични, Богдан Котис, Слава Стойко, Дам'ян Геча, Г. Вітик, Богдан Гавданович, Марія Коздач, Ольга Пазишин, Ірена Старожитник, Надія Ринник, Марія Цісик, Стефанія Левко, Лєся і Мирон Бобиляки, Люба і Олекса Шкамбари, Роман і Анна Партекевичі; **по 5 дол.** – Іван Стусен, Марія Слободян, Слава Данищук; **3 дол.** – Марія Кондрацька. **Разом 443 дол.**

Іванна Ратич, скарбник 65-го Відділу.

The children of Sadochok sponsored by UNWLA Branch 12 of Parma, Ohio, would like to sponsor a class for Milk&Roll for the upcoming year. Wishing all a Happy Holiday they contributed **\$870** for the program. **Pat Krutyholowa**, Education Chair Branch 12.

In lieu of flowers, the following contributions were made for the Milk and Roll program in memory of **Myroslaw Samotowka**, beloved husband of our longtime member, Laryssa Samotowka, and our current vice-president, Natalie Le Van: **\$100** – Drs. T.&A. Pawak, I.&J. Wietz; **\$50** – L. Ciukowski & B. Arcadipane, H.& R. Pikas, Semanchuk & Semanchuk – Enser Families; **\$40** – UCP Speech Therapy Dept., Mr.& Mrs. D. Jaremko, W.& L. Bernard, **\$35** – W. Matuch; **\$30** – W.& I. Burda, N. Moczerniak, B.& C. Bejger, L. Yoeltzer; **\$25** – F. Cartonina, G.& M. Paszkowsky, Mr. & Mrs. F. Cartonina, C. Poremba, G.& A. Neumann, G.& S. Osadca, H. Bahanovich, D. & M. Pawlowski, J. Potter, A.& G. Diakun, J. Woroniak, L.& S. Holowatyj, T.& C. Schlau, J.& N. Santarsiero, I. Konowka, Z.& K. Deputat, M.& M. Stasiuk, Dr. L.& V. Nowakowski, Fr. S.& N. Mirolovich, M. Deputat, E.& C. Bindenwald, M. Bodnarskyj, Y.& L. Darmograi, C. McKlevis; **\$15** – T.& O. Lownie, A. Riszko; **\$10** – H. Peczonczyk, M. Lestition, M.& Mrs. D. Haniszewski, D. Hoiman, M. Terebas, J.& A. Koman, D. Mackiw, O. Bereznyckyj, Mr.& Mrs. J. Dolinsky, A.& M. Grawdord. **Total \$1,375.**

Natalie Santarsiero, Treasurer Branch 97.

На сніданки школярам України членки 35-го Відділу в Озон-Парку, Н.Й. склали **50 дол.**

Зінаїда Левицька, скарбник.

Особам доброї волі, які приготувляли нашу традиційну осінню імпрезу “печення бараболі” в

жовтні минулого року, виконавцям програми та всім учасникам складаємо щиросердечне спасибі. Прибуток у сумі **500 дол.** складаємо на сніданки школярам України. **Оксана Микитин**, голова 19-го Відділу СУА у Трентоні, Н. Дж.

На сніданки наймолодшим школярам України **Борис Галаган** склав **100 дол.** (через 83-й Відділ).

Лідія Закревська, скарбник.

У пам'ять **бл. п. Анни Наболотної** на сніданки школярам України 99-ий Відділ склав **10 дол.** Членкам СУА Діяні Пассіялло і Дарії Спjak з родинами складаємо глибокі співчуття.

Управа і членки 99-го Відділу СУА.

ЗБІРКА ДОНБАС-ЛЬВІВ

Українська Національна Федеральна Кредитова Кооператива Нью-Йорк – **1,000 дол.**, 113-ий Відділ СУА, Нью-Йорк, – **200 дол.**; 19-ий Відділ СУА, Трентон, Філядельфія, – **874 дол.**; 36-ий Відділ СУА в Чикаго – **500 дол.**; 45-ий Відділ СУА в Дітройті – **280 дол.**, 86-ий Відділ СУА, Нью-Джерзі, – **1,069 дол.**; 91-ий Відділ СУА, Філядельфія, – **100 дол.**; 108-ий Відділ СУА, Нова Англія, – **573 дол.**; 119-ий Відділ СУА, Нью-Йорк, – **155 дол.**;

Членки 29-го Відділу СУА в Чикаго: Віра Маркевич – **15 дол.**, Ореста Фединак – **20 дол.** Разом в листопаді і грудні склали **4,786 дол.**

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Романна Кекиш, скарбник.

Варка Бачинська, референтка Суспільної опіки головної Управи СУА.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА ГРУДЕНЬ 2002 р.

1,100 дол. – 67-ий Відділ СУА; **1,000 дол.** – д-р Марта Войтович, д-р Александра Школьник; **670 дол.** – Андрій і Христина Козаки (86); **660 дол.** – Андрій Курилко (86); **650 дол.** – Stephen & Olga Pryjmak (86); **600 дол.** – д-р Богдан і Богдана Худі (28); **460 дол.** – 99-ий Відділ СУА; **450 дол.** – Анна Скібіцька; **440 дол.** – Ігор і Дарія Шусті (90); **420 дол.** – Бернард і Анна Кравчуки (86); **360 дол.** – 100-ий Відділ СУА; **330 дол.** – д-р Тарас і Оріся Новосівські (90); **по 300 дол.** – Elmer & Olga Bertsch (99), Анна Чорнобиль (47), Тарас і Юлія Шепеляві (99); **250 дол.** – Орест і Марійка Коропеї; **220 дол.** – Марія Барабах (90), Євген і Наталія Змій (86), Ірина Лончина (45), Ірина Чайковська (93), 53-ий Відділ СУА, 103-ий Відділ СУА, 124-ий Відділ СУА; **200 дол.** – д-р Ігор і Ксеня Гапії (86), д-р Тетяна Доберчак, д-р Ігор і Зеновія Кунаші, Юрій і М. Оріся Яцусі (98); **110 дол.** – Com-

mittee to Aid Ukraine, Cherry Hill, N.J., Володимира Васічко (86), Наталія Головінська (65); Богдан і Христина Кульчицькі (10); **100 дол.** – Христина Більовщук (98), д-р Осип Данко (66), І. Тамара Гординська (86), Михайло Гук (107); **90 дол.** – із продажу вишиванок дівчат із Колегії св. Ольги в Бразилії; **50 дол.** – Лідія Волосянська (99), Мирон Кравчук (through United Way) (98), Дмитро Хрепта (4); **25 дол.** – John & Doreen Rudan (86); **21 дол.** – Рената Бігун (107); **20 дол.** – Осип Винарчук (86); **1 дол.** – М. Проскоренко (86).

У ПАМ'ЯТЬ

У пам'ять мого покійного сина **бл. п. Ігора С. Яцушка** складаю **7,500 дол.** на стипендії студентам-сиротам в Україні.

Яра Ріпецька-Гельбіг, Веніс, ФЛ.

Замість квітів на могилу **бл. п. Івана Мокія** на стипендії сиротам в Україні склали (через 99-ий Від-

діл США): 130 дол. – співпрацівники Мирона Мокія (Hemodialysis Unit, NYU Medical Center; 50 дол. – Орест і Марія Слупчинські.

Любомира Мокій, дружина.

У пам'ять моїх дорогих батьків д-ра Євгена і Галини Мартинюків складаю 100 дол. на стипендійну акцію США. Марта Мартинюк-Боднар.

У світлу пам'ять нашої дорогої і незабутньої тітки бл. п. Михайлини Губач складаємо 100 дол. (через 98-ий Відділ США) на стипендійну акцію США. Оріся, Юрій і Таїса Яцусі.

Замість квітів на могилу бл. п. Михайлини Губач, тітки М. Орісі Яцусь, складаємо (через 98-ий Відділ США) 100 дол. на стипендійну акцію США. Бернард і Анна Кравчуки.

У пам'ять бл. п. Михайлини Губач, тітки М. Орісі Яцусь, складаємо 100 дол. на стипендійну акцію США. Данило і Люба Більовщукі.

Замість квітів у пам'ять бл. п. Михайлини Губач, тітки М. Орісі Яцусь, складаємо 100 дол. (через 86-ий Відділ) на стипендійну акцію США.

Марія і Богдан Полянські.

У пам'ять Мальвіни Коропей складаємо 200 дол. (через 9-ий Відділ) на стипендійну акцію США. Олег і Дженес Коропей.

In loving memory of Kalyna Mykolenko, UNWLA Branch 96 is donating \$220 to the UNWLA INC. Scholarship Program for a scholarship for a female student in Ukraine.

Marta Zarycky-Cherviovskiy.

З НАГОДИ

The enclosed donation in the sum of \$100 is being made on the occasion of Bernard & Anna Krawczuk's 40 Wedding Anniversary. It is to be added to our grandmother's – Natalia Chaplenko Memorial Fund.

Peter & Stacey Polanskyj.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Марія Полянська, референтка стипендій США.
М. Оріся Яцусь, скарбник комісії стипендій США.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

Листопад 2002 р. (закінчення)

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДОВУ МУЗЕЮ

Замість квітів на свіжу могилу св. п. інж. Володимира Шиприкевича склали: 500 дол. – Петро та Ілона Шиприкевичі; 150 дол. – Богдан Стеців; по 100 дол. – Василь і Оксана Палійчуки, Людмила Васінчук, д-р Ігор і Марта Воевідки, 67-ий Відділ США; по 50 дол. – д-р Юрій і д-р Стефанія Бережницькі, Мирон і Славомира Біласи, Оксана Лобачевська, Оксана Мандибур, Анастасія Онуферко, Юрій і Аврелія Слюсарчуки, Анна Чорнобиль; 30 дол. – Олександр і Іванна Білики; по 25 дол. – Лідія Бук, Данило і Ксеня Захарчуки, Віра Кліш, Іванна Лучишин, Артемізія Никорович, Віра Пак, Володимир і Дзвена Романови, Мирон і Галя Тицькі, Оксана Трабако, Дарія Федак, Роман та Іванна Федики, Ірина Мороз.

У пам'ять бл. п. Ольги Яримович складаємо 50 дол. Ярослав і Марія Томоруги.

У пам'ять бл. п. Марії Душник складаємо 100 дол. Д-р Роман і Анна Аліськевичі.

У пам'ять бл. п. Марії Душник складаємо 25 дол. Григорій і Анна Гіни.

У пам'ять бл. п. Богдана Лисака складаємо 25 дол. Григорій і Анна Гіни.

У пам'ять бл. п. Ірени Бойко складаємо 25 дол. Григорій і Анна Гіни.

У пам'ять мого чоловіка бл. п. Миколи Чорного і сина бл. п. Олега Венгерчука, який загинув під час терористичного акту у World Trade Center 11 вересня 2001 р., складаю 1,000 дол. Стефанія Чорна.

У пам'ять бл. п. Дмитра Нагірного складаю 300 дол. Ольга Нагірна.

У пам'ять бл. п. Володимира Чуми складаю 200 дол. Ольга Нагірна.

У пам'ять бл. п. Миколи Чорного складаю 200 дол. Ольга Нагірна.

У пам'ять бл. п. Магдалени Бобак складаю 100 дол. Ольга Нагірна.

У пам'ять бл. п. Олега Венгерчука складаю 100 дол. Ольга Нагірна.

У пам'ять бл. п. Романа Гасцького складаю 100 дол. Ольга Нагірна.

Щиро дякуємо за підтримку!
Управа і адміністрація УМ

Іван ГНАТЮК

КОЗАЦЬКИЙ ДУБ

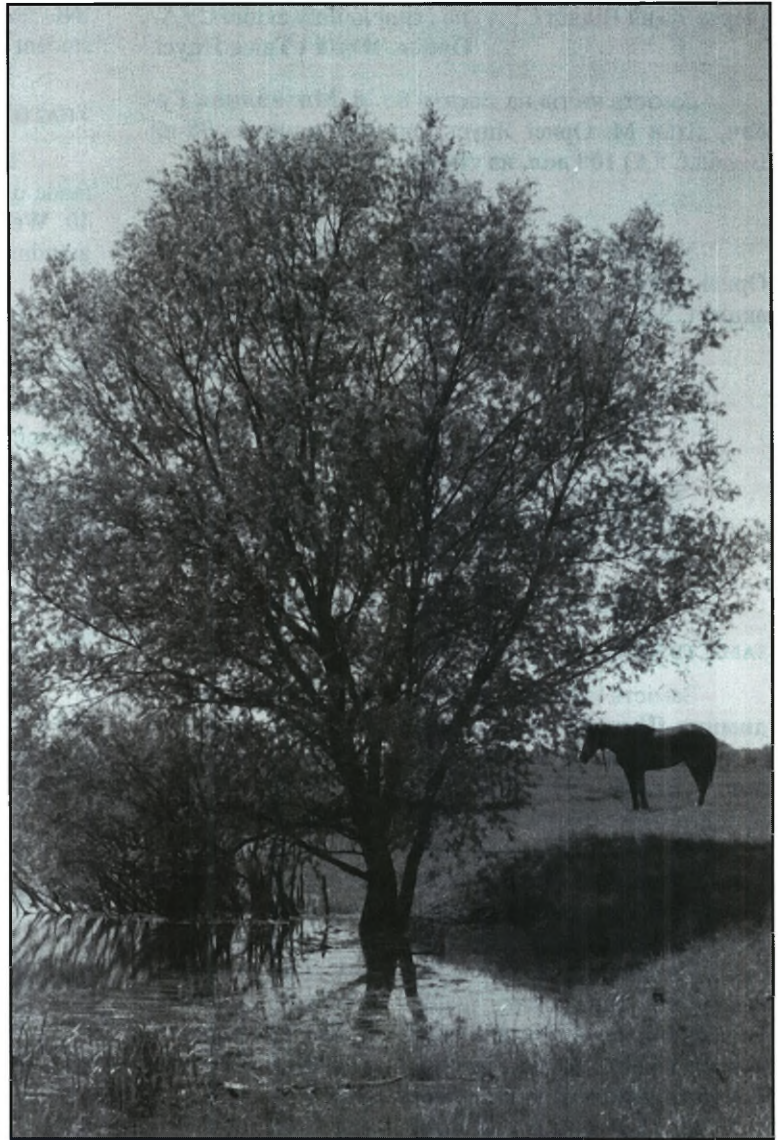
Серед поля, де не видно
Ані цятки навкруги,
Височіє непохитно
Дуб, закутаний в сніги.

Як повіє люта хуга –
Не сховася ніде,
Але дуб, мов козарлюга,
Навіть вусом не веде.

Не страшні йому завії,
Хоч старий той дуб, як світ, –
Кажуть, він тут височіє
Не одну вже сотню літ.

І щорік в його гілляках
Гайвороння гнізда в'є, –
Вріс у землю – і ніяких
Завірюх не визнає.

Повідають старожили –
Він стоятиме віки,
Бо його тут посадили
Запорозькі козаки.

СМІХОВИНКА

Мама: – Павлику, чому ти не даєш санчат малому Юрчиківі?

Павлик: – Як то не даю? Хто вам таке сказав?! Я завжди, як з'їду з горбка, даю санчата йому, щоб він витяг їх знову на горбок!

За К. УШИНСЬКИМ

ЧОТИРИ БАЖАННЯ

Було це взимку. Лежав глибокий сніг. Дмитрик їздив санчатами з горбка, прибіг до хати й каже батькові:

– Ой, як весело взимку! Я хотів би, щоб завжди була зима!

Батько записав ці його слова до своєї кишенькової книжечки.

Настала весна. Дмитрик ганявся за різними гарними метеликами й жуками, нарвав квітів, прибіг до батька та й каже:

– Як гарно весною! Я хотів би, щоб увесь час була весна!

Батько записав до книжечки й це Дмитрикове бажання.

Прийшло літо. Дмитрик пішов з батьком на поле, де косили сіно. Увесь довгий день весело бавився хлопчик: збирав ягоди, качався в свіжому сіні, а ввечорі сказав батькові:

– Я б хотів, щоб літо не кінчалося!

Батько записав й ці слова.

Настала осінь. У садку зривали з дерев овочі: червоні солодкі яблука та смачні жовті груші, збирали горіхи. Дмитрикові це дуже подобалося, і він весело сказав батькові:

– Осінь – найкраща пора року!

Тоді його батько розгорнув свою кишенькову книжечку й показав синові, що йому так само дуже подобалися зима, й весна, й літо.

– От бачиш, сину, кожна пора року має свою красу й свої радощі, – додав він.

Лукія ГРИЦІВ

ПЕРЕКУСНИК ЗІ ШПІНАТОМ

- 1 пачка (10 oz.) замороженого посіченого шпінату
- 1 горнятко білого коров'ячого сиру
- ½ горнятка сиру (пармезан)
- ½ горнятка (2 oz) тертого сиру (chedar)
- 4 яйця
- ¼ горнятка молока
- ¼ ч. л. змеленого кміну (cumin)
- ¼ ч. л. змеленого чорного перцю
- 2 ложки посіченої петрушки

Шпінат видусити. Змішати чотири перші складники, решту змішати окремо. Вимішати обидві мішанки разом. Виложити в 12 посмажених формочок "muffin cups". Пекти в печі, нагрітій до 375°F, 20-25 хвилин. Злегка охолодити (10 хв.).

Подавати зі сметаною.

СІЧЕНИКИ З ПЕЧЕРИЦЬ

- 1 фунт білих печериць
- 2 горнятка натертого свіжого білого хліба
- ½ горнятка січених волоських горіхів
- ¼ горнятка січеної цибулі
- ¼ горнятка січеної зеленої петрушки
- 2 яйця, легко збиті
- 1 ч. л. солі
- ¼ ч. л. перцю
- ¼ горнятка олії

Печериці посікти (повинно бути приблизно 4 горнятка).

У великій мисці змішати разом печериці, натертий хліб, горіхи, цибулю, петрушку, яйця, сіль і перець, поділити на 8 частин. Сформувати січеники. На великій сковороді розігріти олію та посмажити січеники (5 хвилин на кожний бік).

СОЛОДКІ РОГАЛИКИ З ГОРІХАМИ

- ½ горнятка квасної сметани
- 1 ложка води, що кипить
- 1 торбинка сухих дріжджів
- ½ горнятка масла (маргарини)
- 2 горнятка борошна
- 2 жовтка
- 1 горнятко дрібно посічених горіхів
- ½ горнятка цукру
- 1 ч. л. ванілії
- 2 збиті білки
- цукрова пудра
- цукровий люкер

Сметану і воду, що кипить, змішати разом, додати дріжджі. Залишити на 3 хвилини, щоб дріжджі зовсім розпустилися. Ретельно вимішати. Окремо змішати масло і ½ горнятка борошна. Додати до нього сметану і мішати 1 хвилину, додати жовтки і ¼ горнятка борошна, ще збивати 1 хвилину. Домішати стільки борошна, щоб замісити м'яке тісто. Місити на стільниці 8-10 хвилин.

Поділити тісто на 3 частини. Кожний кусок окремо завинуту у восковий папір і поставити до холодильника на дві години. Тісто можна так залишити навіть на 5 днів. Змішати горіхи, цукор і ванілію, легко домішати збиті білки.

На посипаній цукровою пудрою стільниці розкачати кожний кусок тіста (3 частини) на 10" кружок. Поділити кожний кружок на 12 частин. На ширший кінець накладати начинку, звивати рогаляки і складати на змащений бляшаний лист. Випікати в печі 12 хвилин при температурі 375° F. Витягти з печі і відразу посипати цукровою пудрою або, як простигнуть, полюкрувати.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Томоруг
Софія Геврик

Оксана Фаріон

Мотря Воевідка-Слоневська

Марта Данилюк
Іванна Ганкевич
Христина Ярема
Надія Цвях
Меланія Грибович
Катерина Немира
Марта Богачевська-Хом'як
Ірина Стецьків

РЕФЕРЕНТУРИ

Варка Бачинська
Катерина Івасишин
Марія Пазуняк
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Марта Яросевич

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- кореспонден. секретарка
- англомовна секретарка
- фінансова секретарка
- скарбник
- для справ преси
- вільний член
- вільний член

- суспільної опіки
- виховна
- музейна
- стипендій
- архівальна
- екології

Ірена Чабан

Тамара Стадниченко

— головний редактор журналу "Наше Життя"

— редактор англомовної частини журналу

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Наталія Гевко — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Ярослава Мулик — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чикаго
Зоряна Мишталь — Нова Англія
Маріянна Заяць — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Лідія Закревська — член
Надія Шмігель — член
Рената Заяць — заступниця
Христина Мельник — заступниця

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентаристка

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Maria Tomorug
Sophia Hewryk
Oxana Farion
Motria Voyevodka-Slonievsky
Marta Danyluk
Iwanna Hankewycz
Christina M. Jarema
Melania Hrybowych
Nadia Cwiah
Kateryna Nemyra
Martha Bohachevsky-Chomiak
Irena Stecki

- 1-st Vice President
- 2nd VP — Membership
- 3rd VP — Culture
- 4th VP — Public Relations
- Recording Secretary
- Corresponding Secretary (ukr.)
- Corresponding Secretary (engl.)
- Treasurer
- Financial Secretary
- Press
- Member-at-Large
- Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Barbara Bachynsky
Katherine Iwasyshyn
Maria Pazuniak

- Social Welfare Chairwoman
- Education Chairwomen
- Art/Museum Chairwoman
- Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
- Archives Chairwoman
- Ecology Chairwoman

Maria Polanskyj
Olga Trytyak
Marta Jarosewich

Ірена Чабан

Тамара Стадниченко

— Editor-in-Chief "Our Life"

— English editor "Our Life"

REGIONAL COUNCILS

Natalia Hewko — Detroit
Christine Chomyn-Izak — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Jaroslava Mulyk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Zoryana Mishtal — New England
Mary-Ann Zajac — New York - Central
Uljana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych — Chairwoman
Lidia Zakrewsky — Member
Nadia Shmigel — Member
Renata A. Zajac — Alternate
Christine Melnyk — Alternate

Оксана Скипакевич Ксенос — Parliamentarian

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646; Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**

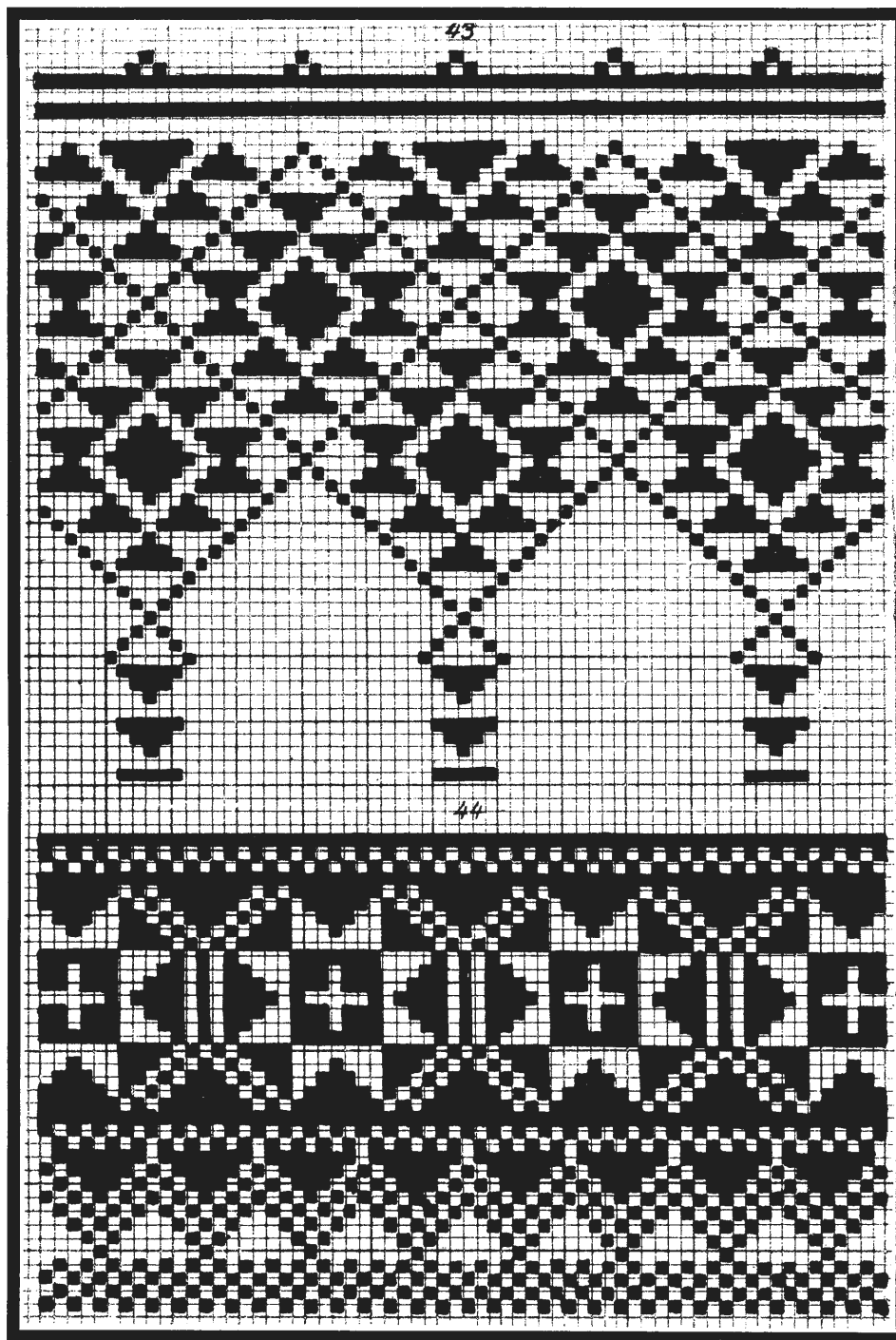
Години урядування: від 10:00 до 4:00 по пол.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530; Fax: (732) 441-9377
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
(212) 228-0110 Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

**Л. Демиденко. Українська народня вишивка.
L. Demydenko. Ukrainian Folk Embroidery.**